

# Prologue

เสียงหวานครางกระเส่ายังคงดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง เรือนร่าง  
สวยบิดเราไปมาเมื่อได้รับสัมผัสอุ่นชื้นจากนิ้วเรียวยาวที่ชุ่มไปด้วย  
สารหล่อลื่น เจลสีขาวขุ่นที่เลอะเปรอะเปื้อนไปทั่วผิวแกำก้นเนียน  
ละเอียดนั้นชวนให้คิดไปไกล หากจินตนาการว่าเป็น ‘น้ำ’ อย่างอื่น  
แล้ว ก็ยิ่งทำให้ความอีโรติกภายในห้องนี้โดนป่นสูงขึ้นไปจนแทบจะขีด  
ติดเพดานทันที

‘อะ...อะ อ้อ!’

ช่องทางรักด้านหลังตอครัดดูกลมกลืนนิ้วอุ่น ๆ ของคนตัวใหญ่  
เข้าไปด้วยความเต็มใจ ดวงตากลมโตจ้องมองภาพตรงหน้าโดยที่มี  
น้ำตาใสเอ่อคลอหน่วย ไบหน้าสวยหวานละมุนบิดเบี้ยวเหยเกและ  
เต็มไปด้วยแรงอารมณ์ปรารถนาเรื่องอย่างว่า ความเสียวซ่านแล่น  
ปราดไปทั่วทั้งกายเมื่ออีกฝ่ายเริ่มขยับนิ้วเข้าออกเป็นจังหวะซ้ำ ๆ

‘อ้า...ฮึก ะ...เร็วกว่านี้’

เจ้าของเสียงเล็กออกคำสั่งอย่างเอาแต่ใจ แลปลิ้นสีระเรื่อเดียว  
 ริมฝีปากตัวเองก่อนจะเม้มเข้าหากันแน่น แผ่นอกบางขยับกระเพื่อม  
 ขึ้นลงตามจังหวะการหอบหายใจของเรือนร่างเพรียว ยอดอกนุ่มนิ่ม  
 สีแดงกำนูนขึ้นจนเห็นเป็นตุ่มไต เหนือสิ่งอื่นใด เพราะกามารมณ์ที่  
 เขาแสดงออกมาอย่างไม่ปิดบัง ทำให้อีกคนอดไม่ได้ที่จะก้มลงไป  
 เชยชิมความหวานจาก...

### Rrrr Rrrr Rrrr

เสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์มือถือเครื่องบางที่วางอยู่บนโต๊ะ  
 ไม่สื้อ่อนทำให้นิ้วเรียวที่กำลังรวบพิมพ์อยู่บนแป้นแมคบุ๊กต้องชะงัก  
 กะทันหัน ดวงตาสีเฮเซลนั้ทู่สวยละความสนใจจากหน้าจอขนาด  
 สิบสามนิ้วไปชั่วครู่ ก่อนที่มือขาวจะเอื้อมไปหยิบโทรศัพท์มือถือ  
 มากดรับ แล้วรอกเสียงเนือยลงไปตามสาย

“ฮัลโหล”

[มึงจะออกแล้วยัง]

คนโดนถามพรุลมหายใจออกมาเล็กน้อย เรียวกี้สวยขมวด  
 มุ่นเข้าหากัน เมื่อดวงตาจับจ้องไปทางจอแมคบุ๊กที่ยังคงเปิด  
 โปรแกรมเวิร์ดค่างไว้อยู่ มองตัวอักษรมากมายหลายพันคำที่ยังคง  
 ต้องได้รับการเกลตาต่อ

“อีก...สิบนาที”

หมายถึงอีกสิบนาทีไปแต่งตัวนะนะ

[โอย...งั้นไปเจอกันที่ร้านแล้วกัน กูต้องไปเอาเค้กวันเกิดให้  
 เจ้เพยอีก]

เพื่อนตัวดีทิ้งท้ายไว้แบบรีบ ๆ ก่อนจะกดตัดสายไปทั้งอย่าง

นั้น

**ดริมหรือดั่งรัก** ทั้งสายตาค้างไว้บนผนังห้องสีครีมอย่างเลื่อนลอยอยู่เกือบนาที ภาพตรงหน้าค่อนข้างพร่ามัวอยู่สักหน่อย ดวงตาสีน้ำตาลนั้นล้าจากการจ่อสมาธิเขียนนิยายอยู่นาน แพขนตาสวຍกะพริบขึ้นลงช้า ๆ อยู่สองสามที จากนั้นหลับพริ้มลง เพราะต้องการพักสายตาชั่วขณะ ผ่านไปหลายนาทีฝ่ามือขาจึงยื่นออกไปพับจอแมคบุ๊กปิดลง ก่อนจะหยุดกายลุกขึ้นยืนเต็มความสูง ร่างบางเดินนวนขนาดไปคว้าผ้าเช็ดตัวอย่างอ้อยอิ่งแล้วมุ่งตรงไปทางห้องน้ำ เขายังคงอยู่ในชุดนอนเช่นเดียวกับเมื่อสิบแปดชั่วโมงที่แล้ว

เรียกง่าย ๆ ว่ายังไม่ได้อาบน้ำเลยตั้งแต่เช้านั้นแหละ

ดริมใช้เวลาในการจัดการร่างกายของตนเองให้สะอาดสะอ้าน รวมถึงแต่งตัวไม่นานนัก หลังจากเข้มนาฬิกาเผยให้เห็นว่าช่วงเวลาผ่านไปแล้วประมาณยี่สิบนาที ร่างบางก็หยุดยืนนิ่งอยู่บริเวณหน้ากระจกตู้เสื้อผ้า บ่งบอกว่าพร้อมแล้วสำหรับการออกไปข้างนอก ในยามค่ำคืน

ในกระจกสะท้อนให้เห็นภาพของผู้ชายร่างบางคนหนึ่งซึ่งมีส่วนสูงราวหนึ่งร้อยเจ็ดสิบกว่า ๆ ผิวขาวซีดไร้เลือดฝาดเพราะละเว้นจากการตากแดดมาเป็นเวลานาน เขามีโครงหน้าได้รูปที่จัดว่าดูดีในระดับหนึ่ง เรือนผมสีน้ำตาลที่ไม่ได้รับการจัดแต่งทรงใด ๆ ปรกลงมาปิดกรอบหน้าเล็กน้อยอย่างเป็นธรรมชาติ นัยน์ตาสีเฮเซลนัทฉายแววเรียบเฉยและดูเฉื่อยชากับทุกสิ่ง จุดที่เด่นที่สุดของเจ้าตัวคงจะเป็นไฝอันเล็ก ๆ ตรงใต้ตาซ้ายกระมัง

ทำให้คนธรรมดา ๆ อย่างเขา ดูไม่ธรรมดาจนเกินไป

มือบางขยับจัดเสื้อเชิ้ตสีครีมไขว่ไก่ให้เข้าที่ ยืนมองตัวเองในกระจกคู่หนึ่งอย่างซึ่งใจว่า ควรจะมัดชายเสื้อเข้าไปในกางเกงยีนส์ซิดที่สวมอยู่ดีไหม ก่อนจะตัดสินใจปล่อยให้ชายเสื้อคลุมสะโพกไว้ อย่างนั้น แล้วเลื่อนมือไปพับแขนเสื้อขึ้นมาสองสามทบแทน ไม่ใช่เพราะเรื่องของแฟชั่นหรือทำให้ดูเก๋ แต่เพื่อให้สะดวกในการขยับตัวต่างหาก

ดริมไม่ใช่คนแต่งตัวเก่ง

การแต่งตัวของดริมเรียกได้ว่าเรียบง่ายจนเข้าขั้นธรรมดา มาก ๆ ในตู้เสื้อผ้าของว่างบางมีเพียงแค่เสื้อผ้าสีเอิร์ธโทนแบบเรียบ ๆ กับกางเกงยีนส์ตัวเก่งสีซิด ๆ หรือไม่ก็สีฟ้าอ่อน เขาสวมมันวนสลับกันอยู่แค่นั้น

แค่นั้นจริง ๆ

ดริมหันไปคว้าโทรศัพท์มือถือถือ กระเป๋าสตางค์ และกุญแจรถ มายด์ใส่กระเป๋ากางเกงด้านหลัง หยิบรองเท้าผ้าใบสีขาวธรรมดา ๆ ไม่มีลวดลายจากตู้ออกมาสวม โดยไม่ลืมที่จะหันไปหยิบของขวัญวันเกิดที่ตั้งใจซื้อไว้ให้เพื่อนสนิทตั้งแต่เมื่อสัปดาห์ก่อน

ริมฝีปากสวยยกยิ้มนิด ๆ ก่อนจะผลักบานประตูและเดินออกจากห้องไป

**ดริมไม่รู้ว่านี้มันเป็นแก้วที่เท่าไรแล้วที่เขาโดนเพื่อนคนสวยมอม**

“ดริม...อีกแก้ว”

**เพียฟาชายหนุ่มร่างเพียวที่มีใบหน้าสวยได้รูปซึ่งเป็นทั้งเพื่อนสนิทและเจ้าของวันเกิดในค่ำคืนนี้ ยื่นแก้วค็อกเทลสีหวาน**

มาจ่อตรงหน้าเขาอีกครั้ง ดวงตาสีน้ำตาลจ้องมองน้ำสีชมพูตรงหน้า  
ซึ่งมีรสหวานเมื่อดื่มและขมเมื่อกลืนลงไปแล้วอย่างเหนียวหนำ  
เขาดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้...แต่ไม่ใช่ในปริมาณมากขนาด  
นี้

“เจ้าเพย มึงจะฆ่ากูหรือ” ดริมพูดออกมาเสียงเรียบ ก่อนที่  
มือบางจะดันแก้วเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ตรงหน้าออกไปเล็กน้อย

“...ไม่รักกูหรือ” เจ้าของเสียงหวานเอ่ยถามอย่างอดอ้อน  
ดวงตาเรียวคมของเพยฟาที่เริ่มน้ำหรือลงน้อย ๆ ด้วยฤทธิ์  
แอลกอฮอล์ ทำให้ดริมต้องระบายนลมหายใจออกมาหนัก ๆ อย่าง  
ขังใจ

เขาแพ่ท่าทางแบบนั้นของเพื่อน

ร่างบางสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ แล้วกลั้นใจรับแก้วค็อกเทลทรง  
สูงในมือของเพื่อนอีกคนมาดื่ม

“พี่เพยเมาแล้วนะ...”

เสียงนุ่มทุ้มลอยมาตามลม ดวงตาสีน้ำตาลเหลือบขึ้นมอง  
หนุ่มญี่ปุ่นรูปร่างสูงโปร่ง เจ้าของใบหน้าหล่อเหลาเขย่าหัวใจที่ขึ้น  
ชื่อว่าเป็น ‘ว่าที่’ แฟนของเพยฟาเล็กน้อย

“ยังไงก็ฝากเพยด้วยนะ” ดริมพูดกับอีกฝ่ายเสียงเรียบ ไม่ได้  
ติดเยินซาแต่อย่างใด “เดี๋ยวอีกแป๊บเพื่อน ๆ คงกลับกันละ”

โซระไม่ได้พูดอะไรตอบกลับไป ทำเพียงแค่อยกริมฝีปากขึ้น  
เล็กน้อยพลางพยักหน้ารับแล้วเบา

ตั้งรอกยกมือขาขึ้นมาจับพนักพิงเก้าอี้ด้านข้าง แบนแก้มไต่  
กับหลังมือของตนเอง เอียงใบหน้าเล็กน้อยขณะจ้องมองภาพคนมี  
ความรักทั้งสองตรงหน้า เขาไม่ได้นึกอิจฉา ทว่ารู้สึกค้นยิบยิบอยู่ใน

หัวใจนิดหน่อย

รักนั้นเหรอ...

ฟังดูเป็นคำที่ห่างไกลจากเขามากพอสมควร

ปาร์ตีวันเกิดแบบส่วนตัวที่ร้านเหล้าลับ ๆ ใจกลางเมืองยังคงดำเนินต่อไปอย่างต่อเนื่อง แอลกอฮอล์สีหวานแก้วแล้วแก้วเล่าถูกดื่มจนเกลี้ยงและวางตั้งไว้ตรงหน้าจนแทบจะนับจำนวนมันไม่ได้ ไม่บ่อยนักที่ดริมจะยอมปล่อยให้ปล่อยตัวให้ฤทธิ์น้ำเมาเล่นงานเขาขนาดนี้

เวลาผ่านไปได้อีกราว ๆ สิบห้า นาที ดริมเริ่มรู้สึกราวกับโลกทั้งใบกำลังหมุนคว้าง ภาพลิ่งของตรงหน้าซ้อนทับกันไปมาอย่างน่าประหลาด คล้ายว่าบรรดาเครื่องดื่มมีเมฆาทั้งหมดที่เจ้าตัวยึดใส่ร่างกายไปนั้นกำลังรวมตัวกันแผดงฤทธิ์เดชออกมาให้เห็นเด่นชัดในตอนนี้

ร่างบางหยัดกายลุกขึ้นยืนเต็มความสูง ก่อนจะเอ่ยปากขอตัวไปเข้าห้องน้ำ เขายังคงสามารถทรงตัวเดินได้อย่างเป็นปกติ ไม่ได้เซหรือเอียงกระเเท่เห่หมดสภาพอย่างในละคร และเนื่องจากเขาเป็นคนที่มีสีหน้าเรียบเฉยตลอดเวลา ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จำพวกเหล้าเบียร์แล้วก็ไม่ได้มีอาการตัวแดงหรือขึ้นสิระเรือให้เห็นจนจับสังเกตได้แต่อย่างใด เพื่อน ๆ ในกลุ่มจึงแทบไม่รู้เลยว่าเวลาที่เขามาจะมีสีหน้าท่าทางเป็นแบบไหน

แค่เวลาปกติก็เป็นคนเดาใจจากมากอยู่แล้ว

ตั้งรกรักพยายามที่จะลื่นก่อนอะไรก็ตามที่จุกอยู่ตรงบริเวณลำคอกลับลงไป เพราะเขายังเดินไปไม่ถึงห้องน้ำที่เป็นจุดหมายปลายทาง ฝ่ามือบางวางทาบเกาะยึดบนผนังปูนเปลือยเย็นเฉียบ

ของร้าน หัวคิวเรียวยวยขมวดมุ่นเข้าหากันแน่น ศีรษะหุยสะบัด  
ไปมาสองสามทีเพื่อเรียกสติ

“...ไหวไหมครับ”

เสียงทุ้มต่ำของใครสักคนลอยเข้ามาปะทะกับโสตประสาท  
ดริมสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนจะส่ายหน้าเบา ๆ ไม่ก็ทีกลับไปเป็น  
คำตอบแทนการพูดสนทนา เพราะกลัวว่าอย่างอื่นที่ไม่ใช่แค่คำพูด  
จะออกมาจากลำคอด้วย

คนถามได้แต่ขมวดคิ้วน้อย ๆ

เขาไม่รู้เลยว่าท่าทางการส่ายหน้าแบบนี้...มันหมายถึง  
ไม่เป็นไรหรือไม่ไหวแล้ว

แต่ดูท่าหน้าจะเป็นอย่างหลังมากกว่า

กลิ่นบูหรีแรง ๆ ที่ลอยโชยมาตามลมจากเครื่องปรับอากาศ  
ทำให้ดริมต้องโน้มใบหน้าใตเล็กน้อย เมื่อเงาของร่างสูงปริศนาขยับ  
เยื้องกรายเข้ามาใกล้

อีกฝ่ายเห็นท่าทีแบบนี้จึงพูดดักทางคล้ายกับว่ามานั่งอยู่  
ในใจกัน

“ขอโทษครับ ผมเพิ่งสูบมา”

เจ้าของดวงตาสีเฮเซลนัทที่กำลังก้มมองพื้นเห็นปลายเท้า  
เรียวยวยซ้อนกันอยู่ประมาณสามสี่อันแล้วก็ได้แต่ก่นด่าตัวเองในใจ  
มือบางยกขึ้นโบกไปมาคล้ายกับจะบอกว่าไม่ได้รังเกียจ ริมฝีปาก  
รูปกระจับเม้มเข้าหากันเล็กน้อย ก่อนที่ดริมจะพยายามตั้งสติเพื่อ  
เงยหน้าขึ้นมองอีกคนหนึ่ง

สิ่งแรกที่เห็นเป็นดวงตาสีอ่อนที่กำลังมองมาผ่านกรอบแว่น  
สีดำ เรียวจุกโด่ง และสันกรามคมทำให้คนตรงหน้าดูมีเสน่ห์อย่าง

น่าประหลาด หนวดเคราเล็กน้อยบริเวณใต้คางนั้นก็ไม่ได้ทำให้  
ชายหนุ่มวัยกลางคนตรงหน้าดูดีน้อยลงเลย  
แต่สิ่งที่ทำให้ตั้งรักต้องขมวดคิ้วก็คงจะเป็น...  
การที่ชายคนนี้มีใบหน้าทับซ้อนกันอยู่ราวสามสี่อัน  
อา...แอดกอกฮอลล์นี่มันแย่จริงๆ



# Chapter 1

เต้หรือที่ใครมักเรียกกันว่าเฮียเต้เป็นชายหนุ่มวัยกลางคน อายุราว ๆ สามสิบกว่า เขาสอดมือใหญ่เข้าไปในกระเป๋ากางเกงด้วย ท่าทางสบาย ๆ ขณะยืนอยู่ข้างกายผู้ชายร่างบางคนหนึ่ง ดวงตาคม จับจ้องไปยังคนขี่เมาตรงหน้าโดยไม่วางตา

หน้าคุ่น ๆ เหมือนเคยเห็นที่ไหน

ถ้าหากให้เดา...ก็คงจะเคยมาเป็นลูกค้าที่ร้านหลายครั้งอยู่ กระมัง

แต่ก็อย่างว่า...ลูกค้าในร้านมีเป็นร้อย ๆ คน เปลี่ยนไปทุกวัน วันเวียนกลับมาบ้างก็มี

“โตะคุณอยู่ไหน” เจ้าของเสียงทุ้มแหบเอ่ยถามออกไป แต่ คำตอบที่ได้กลับมานั้น...กลับเป็นเพียงการส่ายหน้าแผ่วเบา คิ้วเรียว เข้มทั้งสองของเต้เลิกสูงขึ้นเล็กน้อย

“จะอ้าวก...”

เมื่อคนแก่กว่าได้ยืนดั่งนั้นก็ไม่ได้มีท่าที่รังเกียจหรืออะไร ข้ายังขยับตัวเข้าไปใกล้และเอ่ยปากขออนุญาตเบา ๆ ก่อนจะวาดแขนแข็งแกร่งรวบเอวบางแล้วพยุงพาอีกฝ่ายเดินแบบทุลักทุเลนิด ๆ ไปทางห้องน้ำ

พอไปถึงที่หมาย เจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลก็สะบัดตัวออกแล้วพุ่งตรงเข้าไปยังห้องซักรีดที่ อากัปกริยานั้นทำให้อีกคนอดที่จะอมยิ้มออกมาหน่อย ๆ ด้วยความเอ็นดูไม่ได้

ดิฉันที่รู้งาน เพราะถ้าอาเจียนลงอ่างล้างหน้าเขาปรับสองพัน เมื่อเห็นชายหนุ่มร่างบางมีท่าที่อ่อนแรง เจ้าของร้านอย่างได้ก็อดไม่ได้ที่จะทำตัวใจดีสักหน่อย ร่างสูงใหญ่กำยำเดินสาวเท้าเข้าไปลูบหลังให้อีกฝ่ายเบา ๆ บริเวณหลังคอขาวของอีกคนมีเหงื่อขึ้นผุดออกมาให้เห็นอยู่ประปราย

“อะ...ขอบคุณครับ”

เมื่อคนตัวบางเอ่ยบอกด้วยเสียงแผ่วเบา คนโตกว่าจึงละฝ่ามือหนาออกมาจากแผ่นหลังของอีกฝ่าย ก่อนที่เขาจะหยุดกายลุกขึ้นยืนแล้วไปล้างไม้ล้างมือจัดการตัวเองต่อบริเวณอ่างล้างหน้า

แต่ยังคงยืนกอดอกฟังผนังห้องน้ำมองภาพนั้นอยู่เงียบ ๆ นัยน์ตาคมสังเกตุทุกการกระทำไม่ได้ละสายตาออกไปไหน “ไม่รู้ว่าเพราะความเป็นห่วงหรือกลัวจะมีลูกค้ำมาเมาหลับคอพับอยู่ที่ร้านกันแน่

เจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลที่ดูเหมือนจะสร้างมาขึ้นมาบ้างหลังจากที่เอาแอลกอฮอล์และอาหารเย็นออกจากตัวจนหมดได้หมดพุงแล้ว ฝ่ามือขาวที่เป็ยกขึ้นไปด้วยน้ำถูกยกขึ้นลูบใบหน้าขาวใสของตนเองแรง ๆ เพื่อตั้งสติ ดริ่มมองภาพตัวเองในกระจก

ที่ร่างกายนั้นยังคงมีผิวขาวซีด ทว่าดวงตาสีเฮเซลนัทกลับดูแดงจ้ำ  
อยู่เล็กน้อย

*แย่มากดริม นี่มันแย่มาก ๆ*

ตั้งรักสุดหัวใจเข้าลึก ๆ ก่อนจะหมุนตัวหันกลับไปเผชิญหน้า  
กับผู้ที่ให้ความช่วยเหลือเมื่อครู่ แต่พอได้ลองปรับโฟกัสดี ๆ จึงได้รู้ว่า  
เขาเคยเจออีกฝ่ายมาก่อน

ถ้าจำไม่ผิด...ผู้ชายคนนี้น่าจะเป็นเจ้าของร้าน *Moonlight Bar*  
แห่งนี่แหละ

“ขอบคุณมากนะครับ...แล้วก็ต้องขอโทษด้วย” ดริมว่าด้วย  
น้ำเสียงอ่อนแรงพลงงกศิริชะเบา ๆ ใ้คนแก่กว่าเป็นเชิงขอโทษ  
ขอโทษ

แต่คล้าย้มบางรับคำขอโทษนั้น ก่อนที่เรียวกิ้วหนาข้างหนึ่งจะ  
เลิกขื่นน้อย ๆ เมื่อสังเกตเห็นอะไรบางอย่างเข้า

เจาะหัวนมเธอ...

บริเวณแก้มอกบางที่ไม่ควรจะมีอะไรนูนเด่นชัดขึ้นมานั้น ครั้น  
เมื่อเสื่อเซ็ดตัวบางเปียกน้ำขึ้นมากลับมีลักษณะคล้ายกับห่วงวงกลม  
บาง ๆ ชูขึ้นดูเด่นผ่านเสื่อสีครีมอ่อน ๆ ที่เจ้าตัวสวมใส่อยู่ออกมา

ริมฝีปากบางของคนโตกว่าเหยียดยิ้มร้ายกาจออกมา

*น่าสนใจดีนี่*

“ไม่เป็นไร” บอกกลับเสียงทุ้มแหบ ก่อนจะเอ่ยถามต่อ “เคย  
มาที่ร้านแล้วใช่ไหม เหมือนผมคั่น ๆ หน้าคุณ”

ดริมพยักหน้าช้า ๆ ด้วยสีหน้าราบเรียบ “ครับ”

เจ้าของร้านไม่คิดจะตอบทสนทนา เมื่อเห็นอีกฝ่ายมีท่า  
คล้ายกับว่าไม่ได้อยากคุยด้วย เพราะร่างบางทั้งทำตัวสุภาพมาก ๆ

รวมถึงสงวนคำและท่าทีกับเขาแบบสุด ๆ อีกต่างหาก

ยังงี้ก็แค่ลูกค้ำคนหนึ่ง

“งั้นก็กลับโต๊ะดี ๆ นะครับ” เต๋อดไม่ได้ที่จะทิ้งท้ายเสียงนุ่มนวล ก่อนจะเป็นฝ่ายหมุนตัวเดินออกไปก่อน

ดริมที่ยืนนิ่งค้างอยู่ในห้องน้ำอีกเกือบสองสามนาทีใบหน้าขาวซีดเห่อร้อนขึ้นน้อย ๆ

อ้าย...อ้ายมาก สาบานว่าจะไม่มาร้านนี้อีกแล้ว!

**“อิติรม มิงหายไปไหนมา” ทัชชีเพื่อนสาวสองร่างใหญ่**  
แหวไล่ทันที่ที่คนตัวบางเดินกลับมาถึงโต๊ะ

คนเพิ่งสร้างเมาไม่ได้ตอบอะไรกลับไป ทำเพียงแค่อวดตัวลงนั้งที่เดิมก่อนจะเอ้อมมือขาวไปคว้าขวดน้ำเปล่ามายกดื่ม

“กูโห. ไปสามสายมิงก็ไม่รับเลย” เพยฟาเอ่ยเสริมขึ้นมา เรียวคิ้วสวยของเจ้าตัวขมวดน้อย ๆ บนใบหน้าสวยยังคงมีแวบความสงสัยเคลือบเอาไว้ไม่จางหาย

“ไปตามที่ห้องน้ำก็ไม่เจอ...มิงไปไหนมาวะ” กัสหนุ่มตัวเล็ก ผมสีชมพู เพื่อนสนิทอีกคนในกลุ่มได้ถามแทรกเข้ามา เมื่อเห็นว่าร่างบางไม่ยอมตอบคำถามออกมาสักที

“มิง...พวกมิงใจเย็น” ดริมยกมือบางทั้งสองข้างขึ้นมาตรงหน้า อย่างคนขอยอมแพ้ “กูแค่ไปอ้วกมา...คลื่นไส้”

“แล้วทำไมกูไปตามถึงห้องน้ำก็ไม่เจอ” กัสถามด้วยความไม่เข้าใจ ในขณะที่สีหน้าคู่ผอ่นคลายลงมาบ้างแล้ว

ดริมแหม่มริมฝีปากรูปกระจับ ทว่ายังคงสีหน้าเรียบเฉยเอาไว้  
อยู่

“กูออกไปคุยโทรศัพท์มาด้วย”

ที่จริงคงต้องบอกว่าห้องน้ำในส่วนของเจ้าของร้านคนนั้นพา  
ดริมไป มันเป็นส่วนของสต๊าฟฟ์ในร้าน หมุ่มหวัชชมพูดถึงได้หาเขา  
ไม่เจอนะ

ทว่าเขาไม่อยากจะต่อความยาวสาวความยืดอะไรให้มันมาก  
เกินไป

ดริมเป็นคนประเภทซี้เกียจตอบคำถาม...จะว่าอย่างนั้นก็

“พวกกูจะกลับกันแล้วนะ มึงล่ะ” ทซซี้ว่าพลางเหลือบตาไป  
ทางเพยฟาและว่าที่แฟนเด็กของเพื่อนเล็กน้อย เป็นอันรู้กันว่า...

หมดเวลาเป็นก้างขวางคอแล้ว

ดริมพยักหน้าเบา ๆ เอื้อมมือบางไปคว่ำขวิดน้ำเปล่าบนโต๊ะ  
ขึ้นมาดื่มล้างคออีกสักกรอบ ก่อนจะพูดคุยนทนาว่าลาแต่ละคนต่อ  
อีกสักหน่อย พอได้เวลาอันสมควรพวกเขาทั้งหมดก็เริ่มแยกย้ายกัน  
กลับบ้านกลับช่อง เป็นอันว่าปาร์ตีวันเกิดวันนี้จบลงไปได้ด้วยดี

ร่างบางเดินแยกกลับออกมาที่รถของตัวเองตรงบริเวณตึก  
จอดรถ ตั้งรกรากยืนซึ่งใจอยู่เล็กน้อยว่าเขาควรจะขับกลับหรือทิ้งรถเก๋ง  
คู่ใจไว้ที่นี้ดี อันที่จริงตอนแรกเขาไม่ได้คิดจะดื่มอะไรจนเมามาย  
ขนาดนี้จึงได้ตัดสินใจขับรถมาที่ร้าน ทว่าสิ่งที่แย่งยิ่งกว่าคือเพื่อน  
คนอื่น ๆ ในกลุ่มนั้นไม่มีใครพักอาศัยบริเวณเดียวกันกับเขาเลย

อ้อ...นั่งแท็กซี่กลับแล้วกัน

ถือว่าลดปัญหาเมาแล้วขับภายในประเทศ

หลังจากคิดได้ดังนั้น ดริมที่อิงสะโพกกับฝากระบะโปรงรถก็หยัด  
กายขึ้นยืนตรงเต็มความสูง แต่แล้วก็ต้องชะงักหลังจากที่เงยหน้า  
ขึ้นไปแล้วประสานสายตาเข้ากับใครบางคนพอดี

“จะกลับแล้วหรือครับ”

ดวงตาสีน้ำตาลมองใบหน้าหล่อเหลาคมคายนั้นนิ่ง ๆ ก่อน  
จะพยักหน้ากลับไปเบา ๆ

“ให้ผมไปส่งไหม”

คนตัวบางไม่ได้มีท่าทีตกใจกับคำถามจากคนที่ไม่รู้จักแม้แต่  
ชื่อของกันและกัน สองท่อนแขนเรียวยกขึ้นมากอดอกเอาไว้หลวม ๆ  
“คุณอยู่แถวไหนล่ะ”

“พระรามสองครับ”

คำตอบนั้นทำให้ดริมต้องเลิกคิ้วขึ้นนิด ๆ เพราะอีกฝ่ายดันอยู่  
ไม่ไกลจากคอนโดเขาเลยนะสิ

ถ้าชีวิตมันจะบังเอิญขนาดนั้น...

“จั้น...รบกวนส่งผมแถวเอ็มอาร์ทีท่าพระได้มั๊ยครับ”

ดริมไม่ใช่พวกหน้าบางที่จะได้เกรงใจคนที่อาสาและเต็มใจ  
ช่วยเหลือกันขนาดนี้

เนี่ยขึ้นมาตรงหน้า เสียจะไม่อ้าปากรับได้อย่างไร

รวมถึงอีกฝ่ายก็เป็นเจ้าของร้านเหล้าที่มีตัวตนเป็นหลักแหล่ง  
คงไม่จำเป็นต้องจับเขาไปขายหรือกกระมัง

เจ้าของร้านแสนใจดีกระตุกยิ้มบางให้หนึ่งที “ได้ครับ”

คนเพิ่งสร้างเอี้ยวใบหน้าไลกลับมามองรถคู่ใจของตนเอง  
ก่อนจะเอ่ยถามออกไปด้วยความไม่แน่ใจ

“ว่าแต่...ผมทิ้งรถไว้ที่นี่ได้มั๊ย”

นัยน์ตาคมของอีกคนทอดมองมาที่เขานิ่ง ๆ “ได้ แต่คุณน่าจะ  
โดนค่าจอดรถค้างคืนราว ๆ สามร้อยบาท”

“...”

“แต่เดี๋ยวผมคุยกับเจ้าของตึกให้ครับ”

“ขอบคุณครับ” ดริมเอ่ยขอบคุณคนตัวใหญ่ออกมาเบา ๆ ก่อนจะสาวเท้าเดินตรงไปขึ้นรถพอร์ชสีฟ้าเข้มของอีกฝ่าย เมื่อเจ้าของผายมือไปทางด้านข้างเป็นการเชื้อเชิญให้ขึ้นมานั่งได้เลย

ดั่งรักยังคงสีหน้าราบเรียบไว้เสมอ แม้ไม่มีท่าทีละล้าละลัก หรือดูเกรงอกเกรงใจจนเกินเหตุ แต่ท่าทีที่แสดงออกก็ไม่ได้ดูทำตัวกว้างหรือไร้มารยาทแต่อย่างใด

ความเงียบโรยตัวลงมาปกคลุมทันทีที่คนแปลกหน้าสองคน ขึ้นมานั่งด้วยกันบนรถคันหรูนี้ นัยน์ตาคมแอบเหลือบมองอีกฝ่าย อยู่เป็นระยะ ไม่รู้ว่าเพราะอะไรกันนะ...ถึงได้รู้สึกถูกใจอีกฝ่ายแบบแปลก ๆ

รถพอร์ชสีฟ้าคันหรูราคาแพงยังคงโลดแล่นไปตามท้องถนน ยามกลางคืนอย่างเงียบเซียบ แทบไม่มีบทสนทนาใด ๆ เกิดขึ้นบนรถ สิ่งที่ไม่ทำให้บรรยากาศดูอึดอัดจนเกินไปคงจะเป็นบทเพลงโวลต์ที่เปิดคลอไว้ตลอดทาง

“ผมถามชื่อคุณได้ไหม” เจ้าของเสียงทุ้มต่ำเอื้อนเอ่ยออกมาอย่างสุภาพ ถามชื่ออีกฝ่ายพร้อมขออนุญาต เพราะหนุ่มตัวบางที่นั่งนิ่งเป็นตุ๊กตาหน้ารถให้เขาอยู่ตอนนี้ช่างดูเข้าถึงยากเสียเหลือเกิน

“ดริมครับ” ดั่งรักตอบออกมาเสียงเรียบ ก่อนจะถามอีกคนกลับพอเป็นมารยาท “แล้วคุณล่ะ”

“ผมชื่อเต้ครับ เรียกเฮียเต้ก็ได้” คนแก่กว่าตอบออกมาพลางยกยืมนิด ๆ นัยน์ตาสีอ่อนยังคงจับจ้องไปยังท้องถนนเบื้องหน้าผ่านแว่นตากรอบสีดำ

“คุณรู้จักกับไซระเธอ” เต้ยังคงต่อบทสนทนาไปเรื่อย ๆ เขา

เอ่ยถามถึงนักดนตรีหนุ่มที่มาเล่นดนตรีที่ร้านของเขาเป็นประจำ ทุกค่ำคืนวันเสาร์ จะว่าไปเขาเองก็แปลกใจเล็กน้อยเมื่อเห็นร่างบาง เดินกลับไปทีโตะแล้วบังเอิญมีคนรู้จักนั่งอยู่โตะเดียวกันพอดี

“ก็...ครับ เขาเป็นแฟนเพื่อนผม” ถึงแม้ว่าจะยังไม่ใช่วันนี้ แต่เดี๋ยวก็ได้เป็นแน่ ๆ แหละ

“เหรออ โลกกลมดี” เต้เพิ่มพ้อออกมาเบา ๆ คล้ายกับว่ากำลัง พุดกับตัวเองเสียมากกว่า

หลังจากนั้นความเงิบงั้นก็โรยตัวลงมาอีกครั้งหนึ่ง

ดริมทำเพียงแค่นั่งเท้าคาง โบกหน้าใสเบนออกไปยังท้องถนน มองวิวยามค่ำคืนนอกหน้าต่างรถไปเรื่อย ด้วยนิสัยส่วนตัวของเขา ไม่ใช่คนที่ชอบสูงส่งหรือพุดคุยกับคนอื่นก่อนอยู่แล้ว ออกจะเป็น มนุษย์อินโทรเวิร์ตโดยสมบูรณ์แบบ ไม่ชอบเข้าสังคม ไม่ชอบมีเพื่อน ใหม่ ๆ

รวมถึงไม่เปิดหัวใจให้ใครง่าย ๆ ด้วย

“ที่พักคุณอยู่ไกลจากเอ็มอาร์ที่ใหม่ ที่จริงผมไปส่งให้ถึงบ้าน เลยก็ได้นะ” คนแก่กว่าเอ่ยถามขึ้นมาเรียบ ๆ เมื่อมองไปสองข้าง ทางบริเวณที่อีกคนต้องการจะลงจากรถแล้วเห็นว่ามันค่อนข้าง เปลี่ยวอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียวน ซ้ำถนนทั้งสองฝั่งตรงนี้ยังมีพื้นผิว ขรุขระเป็นหลุมบ่อมากมาย เนื่องจากกำลังทำการก่อสร้างรถไฟฟ้า สายใหม่กันอยู่ด้วย

ดวงตาสีน้ำตาลทอดมองออกไปนอกรถอย่างซึ้งใจ ก่อนจะ

เม้มริมฝีปากแน่นจนแทบเป็นเส้นตรง

ก็น่ากลัวจริง ๆ นั่นแหละ...

“งั้น...รบกวนคุณขับตรงไปอีกหกร้อยเมตรครับ คอนโดผมอยู่



ตรงนั้น” ร่างบางว่าพลางยกนิ้วเรียวชี้ไปยังตึกสูงสีเทาข้างหน้า  
คอนโดมิเนียมขนาดกลางที่ตั้งอยู่ไม่ไกลจากกระยะสายตานัก

อีกฝ่ายพยักหน้ารับ ก่อนที่ฝ่าเท้าหนาจะเหยียบลงบนคันเร่ง  
เบา ๆ คิ้วหนาขมวดเล็กน้อยเมื่อรถออกตัวได้ช้ากว่าปกตินิดหน่อย  
อาจเพราะผิวถนนไม่ค่อยดีและขรุขระจึงทำให้การออกตัวของรถ  
ไม่ค่อยจะดีนัก

แต่หมุนพวงมาลัยอย่างคล่องแคล่ว ขับรถสี่ฟ้าคันสวยเข้าไป  
ส่งคนช่างเงียบบริเวณหน้าลิอบบิคอนโดมิเนียมแบบพอดิบพอดี

หลังจากจอดรถนิ่งสนิท ผู้โดยสารทางด้านซ้ายมือก็เปิดประตู  
ก้าวเท้าลงจากรถโดยไม่ลืมที่จะหันกลับไปขอบคุณและโค้งศีรษะให้  
คนใจดีที่อาสามาส่งน้อย ๆ อีกรอบหนึ่ง แต่แล้วดริมก็ต้องชะงักไป  
ในจังหวะที่เขากำลังจะปิดประตुरถ

“เอ่อ...”

“ครับ?” เจ้าของรถเอ่ยขึ้นเสียงแหบทุ้มเมื่อเห็นร่างบางหลุบ  
ตาลงมองอยู่แถวล้อรถพลางทำสีหน้าหนักใจ

“ดูเหมือนว่า...”

“...”

“ยางรถคุณจะรั่วนะครับ”

นัยน์ตาสีน้ำตาลจับจ้องไปยังร่างสูงใหญ่ที่กำลังทรุดตัว  
ลงนั่งยอง ๆ อยู่ข้างวงล้อรถด้านหน้าฝั่งซ้ายของตนเอง แผ่นหลัง  
กว้างกำยำเห็นได้อย่างชัดเจนผ่านทางเสื้อยืดแขนสั้นสีเทาตัวบาง  
ที่เจ้าตัวสวมใส่ ดังรักเอียงคอน้อย ๆ เมื่อสังเกตเห็นรอยสักสีดำไหล  
พันจากคอเสื้อออกมานิด ๆ ในบางจังหวะที่ผู้ชายคนนี้ขยับตัว

มือใหญ่ยื่นไปบีบ ๆ จับ ๆ สำนวญยารถข้างที่ว่่าอยู่ครู่หนึ่งก็  
เดินอ้อมไปหมุนพวงมาลัย บิดเอาอย่างล้อออกมาพิจารณา

“มีเศษเหล็กตำอยู่ นะครับ” เจ้าของเสียงทุ้มเอ่ยบอก ก่อนจะ  
ขยับตัวออกเล็กน้อยให้อีกคนย่อตัวลงมานั่งดูด้วยกัน “...ตรงนี้นะ”

มันแลดูคล้ายกับเกลียวตะปูที่ไม่มีหัว เส้นผ่านศูนย์กลาง  
ราว ๆ สักห้ามิลลิเมตรปักคาอยู่แนบไปกับยางรถ

“...ตอนนี้ร้านปิดหมดแล้วสิ” ดริมพูดเมื่อเหลือบเห็นเวลาบน  
หน้าจอมือถือของตนเอง มันบ่งบอกว่าเป็นเวลาประมาณตีหนึ่งกว่า

เมื่อเห็นร่างบางแสดงสีหน้ายุ่งยากใจออกมาโดยไม่ปิดบัง คน  
แก่กว่าเลยได้แต่บอกต่อว่า

“ครับ แต่ท้ายรถผมน่าจะมึล้ออะไหล่...”

**“นอนห้องผมได้นะ”**

เสียงทุ้มแหบของเต้ชะงักไปในทันทีเมื่อเสียงร่าบเรียบของ  
อีกคนแทรกขึ้นมาเนือย ๆ เจ้าของดวงตาคมหันกลับไปมองสบ  
กับใบหน้านิ่งเฉยที่อ่านยากของอีกฝ่าย เรียวลึ้นร้อนคันกระพุงแก้ม  
ตัวเองน้อย ๆ ขณะมองคนตรงหน้าแบบไม่ค่อยเข้าใจสักเท่าไร

แต่ก็อยากจะทำใจมากกว่านี้

เหมือนไม่ยอมให้เข้าใจ แต่ก็ยอมให้เข้าไปแบบเต็มใจ?

ร่างสูงหยัดกายลุกขึ้นยืน ริมฝีปากบางเหยียดยิ้มออกมา  
เล็กน้อย ก่อนจะตอบกลับ

“ค้างได้ก็ดีเลยครับ”

“...”

“...ถ้าคุณอนุญาตนะนะ”

ทว่านาที่นี้เต้เองก็ไม่เกรงใจแล้วเช่นกัน

## Chapter 2

### “ตามสบายนะครับ”

ตั้งรูกหันมาบอกกับชายตัวสูงด้านหลัง ก่อนจะหมุนตัวกลับมากดรหัสเปิดห้องตรงบริเวณลูกบิด มือบางเปิดประตูแล้วดันให้อ้าออกกว้างเพื่อให้อีกคนเดินตามเข้ามาได้โดยง่ายดาย เจ้าของห้องถอดรองเท้าของตัวเองไว้บริเวณหน้าห้องแบบไม่ใส่ใจมากนัก ก่อนจะเป็นฝ่ายเดินนำเข้าไปกดเปิดไฟภายในห้องให้สว่างชัดเจนขึ้นมา

มันเป็นห้องพักอาศัยขนาดกลาง มีการแบ่งโซนห้องน้ำและห้องนอนอย่างชัดเจนเป็นสัดส่วน มีพื้นที่ใช้สอยพอประมาณตรงกลางห้อง ภายในถูกประดับประดาไปด้วยเฟอร์นิเจอร์สไตล์โมเดิร์นโทนสีขาว ๆ ครีม ๆ สบายตา บริเวณห้องนั่งเล่นถูกผนวกรวมเข้ากับโต๊ะกินข้าวขนาดเล็กและเคาน์เตอร์ครัวหินอ่อนไปด้วยในตัว

เหมาะสำหรับการอยู่คนเดียว

นัยน์ตามควมวามองไปที่วบริเวณอย่างต้องการจะสำรวจ ภายในห้องพักส่วนตัวของร่างบางสะอาดสะอ้านเรียบร้อยดี เด่าได้ ว่าเจ้าตัวคงเป็นคนมีระเบียบอยู่พอสมควร ทว่าส่วนที่ดึงดูดความสนใจของเตได้มาก ๆ นั้นก็คงจะเป็นชั้นหนังสือไม้สีขาวขนาดยาว ซึ่งตั้งอยู่ชิดติดกับผนังห้องด้านหนึ่ง

“ผมขอดูได้ไหม” เขาเอ่ยขออนุญาต

ดริมที่กำลังเปิดตู้เย็นรินน้ำใส่แก้วปรายตามองอีกฝ่ายเล็กน้อย ก่อนจะตอบกลับไปเรียบ ๆ “จับได้หมดครับ ไม่ขโมยเงินก็พอ”

คำตอบนั้น...ทำให้ริมฝีปากบางของเด็กกระตุกยิ้มออกมากับอารมณ์ขันหน้าตายของอีกคน

บนชั้นหนังสือนั้นส่วนใหญ่จะถูกวางเรียงรายไปด้วยหนังสือ จำพวกนวนิยายและวรรณกรรมแปล ทว่าแขกผู้มาเยือนกลับปกระดูตตาเข้ากับบรรดาหนังสือที่มุ่มขวาสุดของชั้นบน เพราะสันปกหนังสือปรากฏชื่อผู้แต่งคนเดียวกันราว ๆ สิบกว่าเล่ม

*นามปากกา Amo-te*

“คุณเป็นแฟนคลับนักเขียนคนนี้หรือ” เจ้าของเสียงทุ้มเอ่ยถามด้วยความสงสัย พลังชูหนังสือนิยายเล่มหนาในมือขึ้นมา นอกจากชื่อผู้แต่งที่ปรากฏอยู่บนสันปกหนังสือจะทำให้เขาเกิดความสนใจแล้ว เรตของเนื้อหาในหนังสือที่เขียนกำกับเอาไว้บนหน้าปกก็น่าสนใจไม่แพ้กัน

สิบแปดวคนั้นแหละ...

ดริมยื่นแก้วน้ำเปล่าให้อีกฝ่าย นัยน์ตาสีน้ำตาลจับจ้องไปยังหนังสือในมือหนาหนึ่ง ๆ “คุณรู้จักเขา?”

คนโตกว่าสายหน้าตอบกลับมา “ผมแค่คิดว่าคุณน่าจะชอบ  
เขามาก...ถึงขนาดสะสมเป็นคอลเล็กชันขนาดนี้”

ดวงตาคู่สวยหลุบมองแก้วน้ำเปล่าในมือของตัวเองเล็กน้อย  
ก่อนตอบออกมา

“...ก็ไม่ชอบเท่าไรครับ”

“งั้น...คุณซื้อทั้งหมดนี้มาเผา?”

ประโยคกึ่งประชดประชันนั้นทำให้ดริมเหี้ยมยิ้มขำขันออก  
มาน้อยๆ อย่างนึกตลก ส่วนอีกคนทำได้แค่เลิกคิ้วขึ้นเพราะไม่เข้าใจ  
การแสดงสีหน้าแบบนั้นของคนเด็กกว่า

เป็นคนที่อ่านยากจริงๆ

“ผมได้ฟรีมาทั้งหมด...” ดังรักรว่า พลังฟิงสะโปกกับโตะ  
กินข้าว “เพราะผมเป็นคนแต่งเอง”

คิ้วเข้มที่เคยเลิกขึ้นสูงกลับกลายเป็นขมวดมุ่นเมื่อคำตอบนั้น  
หลุดออกมาจากปากอีกคน

“คุณนะนะ”

อือ...จะเรียกว่าเซอร์ไพรส์ก็ได้ละมัง

แต่หยิบหนังสือบนชั้นอีกสองสามเล่มออกมาพลิกๆ ดู ก่อน  
จะพบว่ามันเป็นนิยายชายรักชายแนวอีโรติก ที่มีฉากชวนสยิวให้  
เสียดเสียวช่องท้องกันเล่นๆ ทั้งหมดเลย

“คุณจะลองอ่านดูก็ได้นะ” ดริมเอียงคอบน้อยๆ ก่อนจะปรับ  
น้ำเสียงให้ดูอ่อนหวานขึ้นเมื่อพูดต่อ ข้าคนตัวแสบยังลดเสียงลง  
ในท้ายประโยค “เพราะอายุคุณน่าจะเกินมา...เยอะแล้ว”

“ฮะๆ” ร่างสูงใหญ่หัวเราะเสียงทุ้มต่ำในลำคอ ก่อนจะสาย  
หน้าเบาๆ เมื่อโดนแหวะกลับมาเล็กน้อย แต่ความสนอกสนใจที่ได้

เจอคนทำงานในสายอาชีพนี้ตัวเป็น ๆ ทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะถามต่อ  
 “...คุณเขียนแนวอื่นบ้างไหม”

ร่างบางถูฝ่ามือบางไปมาพลาจตอบออกมา “จริง ๆ ผมเองก็  
 เขียนคอนเทนต์ลงนิตยสารด้วยเหมือนกัน”

คนแก่กว่าพยักหน้ารับ ก่อนที่ดวงตาคนจะกวาดมองคนตรง  
 หน้าอย่างพินิจพิจารณาอีกครั้ง

หนุ่มร่างบาง สีผิวขาวซีด ใบหน้าเรียบเฉย เส้นผมสีน้ำตาล  
 และดวงตาสีเดียวกัน

ก็นับว่าพอไปได้...แต่อกจะดูธรรมดาและจืดชืดไปสักหน่อย  
 ถ้าไม่นับจิวที่หน้าอกนะนะ

“คุณหัวโบราณหรือ” ดังรักเอ่ยถามออกมาเสียงเรียบ

คนแก่กว่าเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งด้วยความแปลกใจ “...ก็ไม่ขนาด  
 นั้น”

“เห็นมองผมเหมือนไม่เชื่อสายตา...ว่าเป็นคนแต่ง” นักเขียน  
 นิยายว่าพลาจพยักพืดไปทางหนังสือเล่มที่คนตัวสูงเพ็งจะใส่กลับ  
 เข้าชั้นไป

ริมฝีปากบางยกยิ้มน้อย ๆ “ขอโทษครับ”

“...”

“ไม่ได้ตั้งใจให้รู้สึกแบบนั้นเลย”

ดริมสบตาอีกฝ่ายนิ่ง ๆ ก่อนจะตอบปัดไป “คุณไม่ผิดหรือ  
 รูปลักษณ์ผมก็ดูเรียบร้อยจริง ๆ”

“...ผมคิดว่าไม่นะ” คนโตกว่าพูดชัด พลาจส่งสายตาร้ายกาจ  
 กลับมา

“...”

ร่างบางนั่งเียบไปเมื่อเต้เดินเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อย ๆ จนเกือบจะ  
ประชิดตัวเขาถึงได้หยุด ทว่าอีกฝ่ายกลับไม่ได้มีท่าทีมุงร้ายหรือว่า  
คุกคามกันแต่อย่างใด ทั้งคู่ยืนจ้องตาวัดใจกันอยู่นาน ก่อนที่คน  
ตัวใหญ่จะเป็นฝ่ายเปิดปากพูดออกมาก่อน

“ผมคิดว่าคนเรียบบร้อย ใส ๆ เขาคงจะไม่เจาะกันตรงนี้...”  
มือใหญ่ยื่นหูจับของแก้วกระเบื้องสีสวยออกไปบดเบียดสะกิดเขี่ย  
แถวยอดดอกของอีกฝ่ายเบา ๆ แต่ก็ทำให้มันชูชันดันเนื้อผ้าออกมา  
ให้เห็นเล็กน้อย “...ขอบคุณสำหรับน้ำครับ”

มือบางยกขึ้นมาคว้าแก้วกระเบื้องที่จ่ออยู่ตรงแผ่นอกทันที  
ที่ได้สติ ใบหน้าที่เคยราบเรียบกลับฉายแววความหงุดหงิดออกมา  
เล็กน้อยเมื่อถูกรู้ทันเข้าแบบนั้น ส่วนอีกคนก็ออกอาการตาลุกวาว  
อย่างไม่ปิดบัง เมื่อได้เห็นปฏิกิริยาตอบสนองที่น่าสนใจแบบนั้น

จะว่ายังไงดีล่ะ...เขาดีใจนะที่ทำให้อีกคนเปลี่ยนสีหน้าได้  
ถึงแม้ว่าจะเป็นสีหน้าไม่สบอารมณ์ก็เถอะ

“ไปเห็นตอนไหน” ดริมถามออกมาเสียงห้วน

เต้เอียงคอมองอีกฝ่าย พลังยกยิ้มแบบกวนประสาท “ตอน  
คุณล้างหน้า...ก็เสื่่อมันบาง”

“อ้อ...” พอได้ยินคำตอบ อีกคนก็ร้องอ้อออกมาเบา ๆ ก่อน  
จะพูดต่อ

**“ดีจังนะครับ แก่แล้วยังสวยตาดีอยู่เลย”**

คนที่โดนด่าหลุดขาออกมาทันทีกับประโยคนั้น

“ถ้าคุณเขียนหนังสือ ‘ด่าอย่างไรให้คนขำ’ ผมว่าน่าจะขายดี  
ติดอันดับนะ”

ดริมโคลงศีรษะเล็กน้อย “ขอบคุณที่แนะนำ ผมจะจำไว้”

นัยน์ตามองจ้องมองใบหน้าโดยรวมของคนตรงหน้าอีกรอบ  
หนึ่งซัด ๆ สิ่งที่เปลี่ยนไปเมื่อได้มายืนมองกันในระยะใกล้ ๆ แบบนี้  
ก็คงจะเป็น...

ไฝจุดเล็ก ๆ ตรงใต้ตาซ้ายทำให้อีกฝ่ายดูไม่ธรรมดาขึ้นมา  
เสียแล้ว

**“ผมจะต้มมามา คุณจะทำด้วยไหม” ดั่งรักเอี้ยวใบหน้าใส**  
ไปถามชายหนุ่มตัวสูงที่ยังคงให้ความสนใจจนสนใจแก่ชั้นหนังสือ  
นิยายอิโรติกของเขาเสียเหลือเกิน ใบหน้าหล่อเหลาดูเครียดนิด ๆ  
ราวกับกำลังตกอยู่ในห้วงวังค์ความคิดของตนเอง

“แย่งคุณกินได้ไหม” เจ้าของเสียงทุ้มแหบพร่าตอบกลับมา  
ในขณะที่สายตายังคงจดจ่ออยู่กับหน้ากระดาษของหนังสือในมือ  
คนเด็กกว่าไม่ตอบอะไร แต่ว่าตัดสินใจต้มบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป  
สองซองรวมกันไปเลยทีเดียวก่อนแล้วกัน

คนท่ามากแบบนี้คงต้องถามอีกนานกว่าจะได้คำตอบ

“...มากินได้ละ”

น้ำเสียงราบเรียบดังขึ้นมาท่ามกลางความเงิบ ทำให้ได้ต้อง  
ละความสนใจจากตัวหนังสือในมือ แหงนหน้าขึ้นไปมองตามเสียง  
เรียก เจ้าของใบหน้าหล่อเหลาย่นหัวคิ้วเข้าหากันเล็กน้อย

ฟิลลิ่งเหมือนแม่เรียกกินข้าวสมัยเด็ก หรือไม่ก็ตอนเรียกหมา  
ที่บ้านกินข้าว

ประมาณนั้นเลย...

คนแก่กว่าส่ายหน้าเบา ๆ กับความคิดนั้น ก่อนที่มือหนาจะ  
พับปิดหนังสือในมือและวางไว้บนโซฟาสีเบจตัวสั้น แล้วลุกขึ้นยืน



เต็มความสูง เดินไปทางใต้ะกินข้าวที่มีหม้อบะหมี่กิ่งสำเร็จรูปร้อน ๆ  
และซามอีกสองใบวางอยู่

“ตักเอาตามใจได้เลย”

เนีย...อารมณ์แบบเดียวกับที่แม่เขาเรียกกินข้าวจริง ๆ นะ  
อยากกินเท่าไรก็ตัก ไม่อยากกินก็ไม่ต้องแตก อะไรแบบนี้  
นะ

“คุณอายุเท่าไรหรือ” เจ้าของเสียงทุ้มเอ่ยถามออกมาด้วยความ  
สงสัย

“คุณล่ะ” อีกฝ่ายไม่ยอมตอบทั้งยังเลือกที่จะถามกลับแทน  
แต่คีย์ก็ยิ้มออกมาบ้าง ๆ อย่างนึ๊กสนุก

“ลองทายดูสิ”

ดวงตาสีเฮเซลน์ที่จ้องมองคนตรงหน้าอยู่ครู่หนึ่ง

“อ้อ...สี่สิบหก”

“...ผมนะหรือ” คนตัวสูงเพลอใช้นิ้วชี้จิ้มเข้าที่แก้มอกแกร่ง  
ของตนเอง

“เปล่าครับ หมายถึงยามหน้าคอนโด”

“...”

“โอเค ผมล้อเล่น”

“...”

“สามสิบสอง”

คนตัวใหญ่เหยียดยิ้มออกมา ก่อนจะเฉลย “สามสิบสี่ครับ”

ดริมพยักหน้าเล็กน้อย “ผมห่างจากคุณแปดปี”

“สี่สิบสอง?”

“...คุณว่าผมนี้มันตลกมั๊ย” คนเด็กกว่ากลอกตาไปมาอย่างคน

เหนื่อยใจ

สีหน้านั้นทำให้ได้หลุดเสียงหัวเราะท่วมต่าในลำคอ

เขาชอบการที่อีกฝ่ายแสดงสีหน้าออกมาหลากหลายแบบ  
เวลาที่อยู่กับเขา

ถึงแม้ว่ามันจะออกมาในแง่ลบทั้งหมดก็เถอะ

“คุณนอนดึกแบบนี้เป็นประจำหรือ” ได้เริ่มตั้งคำถามต่อ เมื่อ  
รับประทานอาหารเช้าเสร็จเรียบร้อยร่างกำยำก็เอนหลังพิงพนัก  
เก้าอี้ ก่อนจะยกท่อนแขนแข็งแรงทั้งสองข้างขึ้นกอดอก “...คุณดูไม่  
ง่วงเลย”

ร่างบางตัวดีสายตามองนาฬิกาบนผนังห้องที่บอกเวลาตีสอง  
กว่า ก่อนจะหันกลับไปสบตาคนข้างตั้งคำถาม

“ผมเขียนนิยายตอนดึกเป็นประจำ...เป็นพวกสมองแล่นตอน  
กลางคืนนะ” ดริมอธิบายแล้วก็อดสะอื้นแคะอีกฝ่ายกลับไปไม่ได้  
“ยังไงก็คงไม่ดึกเท่าเจ้าของร้านเหล้าอย่างคุณหรอกมัง”

“แต่...ผมก็มีอาชีพอื่นนะ”

“อาชีพอะไร”

คนโตกว่าเอียงคอมอง พลังยกยืมอย่างเจ้าเล่ห์ “ไม่รู้สิ  
ครับ...”

คำตอบนั้นทำให้คนฟังคิ้วกระตุกเล็กน้อย

โอเค ทำเยอะท่ามาก ไม่อยากจะรู้ละ

“คุณโอเคมั๊ย...ที่จะนอนเตียงเดียวกับผม” ดังรักเปลี่ยนเรื่อง  
กะทันหันเพราะทนความลีลาของคนแก่กว่าไม่ไหว

ดวงตาสีอ่อนของเต้กะพริบขึ้นลงอย่างเชื่องช้า “ผมคงต้อง  
เป็นฝ่ายถามคุณมากกว่า”

“หรือคุณอยากนอนพื้น?”

“...”

“ผมไม่ได้ถือตัวขนาดนั้น”

“...ก็ไม่รู้ เห็นคุณดูโลกส่วนตัวสูง” คนโตกว่าย้อนกลับไปยิ้ม ๆ  
ตริมหอนหายใจออกมา กลอกตาขึ้นมองด้านบนอีกหนึ่งที

“ผมจะมีนิสัยยังไงขึ้นอยู่กับว่าใครเป็นคนตอบ”

“...”

“ถ้าไปถามอาจารย์สมัยเรียนก็คงตอบว่าผมเรียบร้อย”

“...”

“ถ้าไปถามเพื่อนในคณะก็คงบอกว่าผมเป็นคนเงียบ”

“...”

“ถ้าไปถามเพื่อนสนิทก็คงบอกว่าผมเป็นคนเฉื่อย”

“แล้วถ้าเกิดว่าผมไปถาม...”

“...”

**“ฟอลโลเวอร์ในแอคฯ BabyDream”**

“!”

“คุณคิดว่าเขาจะตอบยังไงครับ”

รอบนี้เสียแต่สามารถเปลี่ยนสีหน้าราบเรียบของอีกฝ่ายให้  
กลายเป็นตกใจแบบสุดขีดได้ ดวงตาสีน้ำตาลเบิกกว้างน้อย ๆ เมื่อ  
เขาเอ่ยชื่อแอคเคานต์ทวีตเตอร์ของแอคเค่อโซว์หิวชื่อตั้งขึ้นมา

และใช้...ชื่อแอคเคานต์เบปีดรีมนั้น

เป็นของคุณตั้งรักเองนั่นแหละ

## Chapter 3

รอยยิ้มของผู้ชนะปรากฏขึ้นมาบนใบหน้าหล่อเหลาของ  
เต้ เมื่อได้เห็นสีหน้าหลุด ๆ จากร่างบางตรงหน้า

ก็ว่าแล้วทำไมมันคุ้น ๆ

เขาคุ้นตั้งแต่ไฟในห้องสว่างจ้าขึ้น...ไม่ว่าจะเป็นเฟอร์นิเจอร์  
เอเย่ โซฟาเอเย่ เก้าอี้ โต๊ะกินข้าว หรือบริเวณหน้าเตาไฟฟ้าในครัว

มันลั่นแล้วแต่เคยโผล่ออกมาในคลิปวิดีโอของแอดเดียนต์  
เบบี๋ดรีมแล้วทั้งสิ้น

ยังไม่นับไฟตรงข้างลำคอด้านขวากับจิตใจที่หน้าอกอีกนะ

ถ้าหากมีปานรูปหัวใจเล็ก ๆ ตรงเอวบางด้านซ้ายด้วยก็น่าจะ  
ใช่หนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์

เพราะยังไม่แน่ใจเลยแก๊งหลอกถามออกไปแบบนั้น แต่  
ปฏิกิริยาตอบสนองของอีกคนกลับดีเกินคาด การเงียบไม่ตอบอะไร  
ของอีกฝ่ายคล้ายกับว่าเป็นการยอมรับอยู่กลาย ๆ ยิ่งทำให้ได้รู้สึก

ถูกใจอย่างบอกไม่ถูก เขายกนิ้วหัวแม่มือขึ้นเกลี้ยไล้ไปตามริมฝีปาก  
บางของตนเองเบา ๆ

*เจอของดีเข้าแล้วไง*

“คุณตามแอดฯ นั้นอยู่จ้ะนี่สิ” หลังจากใช้เวลาไม่นานนัก ดรีม  
ก็สามารถปรับสีหน้าตัวเองให้ราบเรียบได้ดังเดิม

“ครับ” คนแก่กว่าตอบรับคำกลับไปสั้น ๆ ขณะที่มุมปาก  
กระตุกยิ้มขึ้นมาหนึ่งที

ตั้งรักจ้องมองดวงตาคมคู่นั้นนิ่ง ๆ อย่างใช้ความคิด

มันคงจะเป็นเรื่องบังเอิญเกินไปสักหน่อยกับการที่เจ้าของ  
แอดเคานต์ได้มีโอกาสมาพบเจอพอลโลเวอร์ของตัวเองแบบนี้ แต่  
ก็ไม่ใช่ว่ามันจะไม่มีโอกาสเกิดขึ้นเลยเสียทีเดียว เพราะแอดฯ เบปี-  
ดรีมนั้น เป็นแอดเคานต์ทวิตเตอร์ที่มีผู้คนตามถึงหลักแสนเลย  
ทีเดียว ทว่าการที่มีจำนวนผู้ติดตามเขาเยอะนั้นไม่ใช่เรื่องแปลก

เพราะเขาเริ่มทำมันตั้งแต่อายุสิบแปดเท่านั้น

...จะว่าเหตุเกิดจากความเหงาก็คงได้ละมั้ง

เบปีดรีมเป็นแอดเคานต์ในทวิตเตอร์ที่ต้องเสียเงินเพื่อออก  
ติดตามเท่านั้นจึงจะเห็นทวิต รวมทั้งยังสามารถทำการโดนเนตเพิ่ม  
ได้ตามใจชอบอีกด้วย มีบ้างที่โดนดูตลปวิดิโอส่วนตัวจากใน  
แอดเคานต์หลักไปลงต่อหรือเซฟเก็บไว้บ้าง แต่ว่าดรีมก็ไม่ได้รู้สึก  
เดือดร้อนอะไรเท่าไร

เพราะสุดท้ายคนที่เห็นคลิปก็ต้องมาตามหาแอดเคานต์  
จริง ๆ ของเขาจากเครดิตलयน้ำที่ใส่ไว้ในวิดิโออยู่ดี

อย่างไรก็ตาม เขาไม่เคยลงคลิปหรือรูปภาพอะไรที่ติดโบหน้า  
เขาเลยแม้แต่นิดเดียว ได้เห็นมากที่สุดก็ถึงแค่ลำคอขาว ๆ และที่

สำคัญ...ทุกคลิปนั้นล้วนเป็นการช่วยตัวเองทั้งหมด

ตอนแรกดริมต้องการที่จะสร้างแอดแควนต์เบปิดริมขึ้นมา เพียงเพราะความอยากรู้ อยากลองในเรื่องของความต้อการและ เซ็กซ์ เขารู้สึกสบายใจกับการที่ไม่ต้องให้ใครมาเห็นใบหน้า แต่ก็มี คนเข้ามาชื่นชมในเรือนร่างของเขาอยู่เรื่อย ๆ สิ่งที่น่าตกใจมากที่สุด ก็คงจะหนีไม่พ้นยอดโดเนตที่สามารถทำให้เด็กกำพร้าตั้งแต่อายุ สิบเจ็ดปีแบบเขาเรียนจบมาได้อย่างสวยงาม ถึงแม้จะต้องประกอบ รวบรวมรายได้จากการเขียนนิยายอีโรติกขายด้วยก็ตาม

เพราะความเชื่อเก่า ๆ ในประเทศแห่งนี้ทำให้เรื่องเพศเรื่อง เซ็กซ์ดูเป็นอะไรที่ต้องห้ามและน่าอาย ไม่ถูกต้อง รวมถึงต้องปิดบัง แต่การสร้างค่านิยมแบบนี้กลับยิ่งทำให้ผู้คนอยากรู้และอยากลอง เสียมากกว่า ขณะเดียวกันก็อาจทำให้บางคนรู้สึกกลัวหรือรู้สึกผิด กับตัวเองไปเลยก็ได้

ทั้ง ๆ ที่เซ็กซ์เป็นเรื่องธรรมชาติ

ดังนั้น...ถ้าถามว่าอายไหมที่ทำแอดฯ หิวและเขียนนิยายโป๊ ขาย

*ก็ตอบได้เลยว่าไม่อาย*

แต่ก็เงินนิดหน่อยกับการที่เจ้าของสายตาแพรวพราวตรงหน้า นี้เป็นหนึ่งในแฟนคลับของเขาด้วย

“ผมชอบคลิปของเบปิดริมนะ”

ดริมถอนหายใจเบา ๆ แล้วเอียงคอเล็กน้อยขณะมองคนตรง หน้า “...เคยโดเนตให้ไหมล่ะ”

“...ทุกครั้งที่คุณลงคลิป”

คำตอบนั้นทำให้นัยน์ตาสีเฮเซลน์ทนายแววพึงพอใจออกมา

อย่างชัดเจน

อือ...นั่นอิตาคนตรงหน้านี้คงมีส่วนช่วยให้เขาจบปริญญาตรีเหมือนกัน

“คุณตามมานานหรือยัง” ดริมถามออกไปเรียบ ๆ ก่อนจะยกหม้อกับชามที่รับประทานเสร็จแล้วไปใส่ไว้ในซิงก์ล้างจาน ท่าทีของร่างบางดูสบาย ๆ เสียจนเหมือนกำลังถามเรื่องดินฟ้าอากาศอยู่  
แต่เหยียดยิ้มออกมาเล็กน้อย ก่อนจะให้สายตาเจ้าเล่ห์จ้องมองอีกฝ่ายไม่วางตา

“อือ...น่าจะเกือบ ๆ หกปีได้แล้วนะ”

“ขอบคุณสำหรับการติดตามครับ”

เมื่อเจ้าของแอดฯ ชื่อดังได้ยินดังนั้นก็หันมาคลี่ยิ้มหวานให้หนึ่งที ก่อนจะแปรเปลี่ยนกลับไปเป็นเรียบนิ่งตามเดิม

ดวงตาคมเป็นประกายลุกวาวเต็มไปด้วยความสนุกเล็ก ๆ แต่ทิ้งสายตาไว้บนเรือนร่างของอีกฝ่ายอย่างไม่ปิดบัง แต่ก็ไม่ได้จ้องมองในจุดที่ดูจะเป็นการเสียมารยาทจนเกินไป ก่อนที่ริมฝีปากบางจะขยับเอื้อนเอ่ยเสียงทุ้มนำฟังออกมา

“คุณอาจจะไม่เคยสังเกต...”

“ว่า...” คนเด็กกว่าถามพลางขยับฝีเท้าก้าวเข้าไปใกล้อีกฝ่าย  
เท้าฝ่ามือขาวเท้าไว้บนโต๊ะ แล้วโน้มใบหน้าเรียบเฉยยื่นซาเข้าไปหาอีกฝ่าย ดวงตาสีน้ำตาลมองจ้องมานิ่ง ๆ

“แต่ผมโดนติดตามจำนวนเวลาในคลิปที่คุณตัดลงในแอดฯ”

“...”

“แล้วเดิมศูนย์เข้าไปอีกหนึ่งตัว”

ตั้งรักเงียบไปชั่วครู่ ก่อนที่จะยกยิ้มบางออกมา

แต่รู้สึกได้ว่ามันเป็นยิ้มจากใจของอีกฝ่ายจริง ๆ เป็นครั้งแรก  
“ไอ้จำนวนยอดเงินแปลก ๆ นั้น...ของคุณเองหรือ” ดรีมเอ่ย  
ถามเสียงนุ่ม ริมฝีปากรูปกระจับอมยิ้มชนิด ๆ

คนแก่กว่าเงยหน้าขึ้นมามองคนร่างบางที่ยืนค้ำหัวตัวเองอยู่  
นัยน์ตาสีอ่อนทอดมองใบหน้าอีกฝ่ายผ่านแว่นตากกรอบสีดำ  
อ้อ...ปฏิเสธไม่ได้ว่าแต่ชอบคนตรงหน้าตอนยิ้มอยู่ไม่น้อยเลย  
หรือจะพูดให้ถูกคือเขาชอบทุกสีหน้าของดรีมที่แสดงออกมา  
นอกเหนือจากการทำหน้าที่เฉย ๆ เหมือนตุ๊กตาระเบียงเคลือบอยู่  
แบบนั้น

“ครับ...ของผม”

ตั้งรอกิ่งคิดไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยปากถามต่อ “คุณรู้ได้ยังไง”

“...”

“ว่าเป็นผม”

ริมฝีปากบางกระตุกยิ้มน้อย ๆ กับคำถามของคนเด็กกว่า

“ก็คุณเล่นสนุกกับตัวเองไปทั่วห้องนี้เลย”

“...”

“ไม่ใช่หรือ”

คำตอบนั้นทำเอาคนเด็กกว่าถึงกับต้องหรีตามองอีกฝ่าย  
ภายในดวงตาฉายแววสงสัยใคร่รู้เอาไว้อย่างชัดเจน

มันอาจจะจริงที่ดรีมใช้ทั่วทุกบริเวณของห้องที่อยู่อาศัยมา  
สร้างสรรค์ศิลป์ใหม่ ๆ และอัปโหลดลงทวิตเตอร์

ทว่าการที่อีกฝ่ายสามารถจดจำพื้นหลังของศิลป์ได้ ทั้งที่แต่ละ  
ศิลป์เห็นจากแคร์รา ๆ ยี่สิบหรือสามสิบเปอร์เซ็นต์นี่มัน...

“ดูศิลป์ผมก็รอบกันแน่”



เจ้าของแอดเคอร์โซร์หิวอดตามคำถามนี้ออกมาไม่ได้จริง ๆ  
แต่หัวเราะเบา ๆ ในลำคอ “...ก็คงมากกว่าที่คุณคิด”

ความเงิบงันเคลื่อนตัวเข้ามาปกคลุมทั่วบริเวณทันที หลัง  
ดวงตาคมกวาดมองสำรวจใบหน้าเรียบเฉยของอีกฝ่ายแล้วก็ได้แต่  
นึกสงสัยว่า ตอนที่ร่างบางสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองแบบในคลิป  
วิดีโอที่เจ้าตัวอัปโหลดลงในแอดฯ เบปิดริมนั้น...

จะมีสีหน้าเป็นอย่างไร

“มาเป็นเด็กเหี้ยใหม่” เต็มโพล่งออกมาดื้อ ๆ แบบนั้นอย่างคน  
เอาแต่ใจ

หัวคิ้วเรียวยาวของดริมขมวดเข้าหากันเล็กน้อย ก่อนที่มันจะ  
ขยับเข้าหากันแน่นจนแทบจะเป็นปม

ไม่รู้ว่าอิตานี่เป็นคนพูดจาตรงเกินไปหรือเป็นไอ้झे่าหัวงู  
กันแน่

“โตะจนปานนี้...คงไม่ต้องรอใครมาเลี้ยงแล้วละมัง ไม่ใช่เด็ก  
อมมือ” ร่างบางตอบ พลางขยับสะโพกขึ้นมา นั่งบนโตะกินข้าว  
ดวงตาคู่สวยจับจ้องไปยังนัยน์ตาคมของคนโตกว่าอย่างรอคอยว่า  
อีกฝ่ายจะต่อปากต่อคำกลับมาอย่างไร

“...แล้วเด็กวัยนี้เขาอมอะไร” คนเจ้าเล่ห์ถามออกมายิ้ม ๆ

ตั้งรักไม่ตอบอะไรกลับไป ทำเพียงแค้ไข้ปลายเท้าเรียวยาว  
เสียดสีคลอเคลียไปกับต้นขาแกร่งของอีกฝ่าย เลื่อนเข้าไปลึกเรื่อย ๆ  
จนเกือบถึงบริเวณกลางกาย สร้างสัมผัสสร้อนรุ่มให้แก่คนตัวสูงได้  
อย่างน่าประหลาด ใบหน้าของดริมยังคงเรียบนิ่งอยู่เฉกเช่นเดิม  
ขัดแย้งกับการกระทำและแตกต่างจากคำพูดที่เลือกใช้

“ก็อมได้อย่างเดียวนั้นแหละ...”

เสียแต่เหยียดยืมครีมรดทันที  
คนเด็กกว่ากล้าัว้วเขาด้วยสีหน้าราบเรียบแบบนั้นได้ยังไง  
เสียระบบหมด

“...ไม่ลองคิดดูก่อนหรือ”

ดริ่มพรุลงมหายใจออกมาเล็กน้อย ก่อนส่ายหน้า “บอกให้เป็น  
เซ็กซี่พาร์ตเนอร์ยังดูดีกว่า”

แต่ฟังประโยคนั้นแล้วก็ได้แต่เลิกคิ้ว “งั้นแบบนั้นได้ไหมล่ะ”

“...สนใจอะไรในตัวผมขนาดนั้น” ดริ่มซักฝ่าเท้าขวากลับมา  
ที่เดิมพลางยกมือสองข้างขึ้นกอดอก กดบิหน้าราบเรียบลงมอง  
อีกฝ่ายอย่างคนถือไฟเหนือกว่า

อือ...สำหรับการต่อรองครั้งนี้ก็ถือว่าเหนือกว่าจริง ๆ นั่น  
แหละ

“ร่างกายคุณ...” เอ๋ยเสียงทุ่มแหบค้ำงไว้ ก่อนจะใช้นิ้วเรียวยาว  
ชี้วน ๆ ไปทั่วร่างคนที่นั่งบนโต๊ะ “ดูมีเสน่ห์”

“แต่หน้าตาธรรมดา?”

คนโตกว่าเสียงที่จะตอบแล้วเปลี่ยนเรื่อง “ผมชอบปานตรง  
เอวของคุณนะ”

โอเค...คำตอบคือโอ้แก่คนนี้มันชอบแค่ร่างกายของเขา

“ผมไม่สนใจคุณเลย โทษที” ดังรักว่าขณะที่มุ่ปากกระตุกยก  
ขึ้นเล็กน้อย สร้างรอยยิ้มปลอม ๆ ขึ้นมา

แต่ไม่ได้มีท่าทียี่หระอะไรกับคำพูดนั้น “บอกได้ไหมครับว่า  
ทำไม”

คนโดนถามแสวงทำหน้าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งทั้ง ๆ ที่มีคำตอบ  
อยู่แล้วภายในใจ เรียวก้าวสวยทั้งสองเลิกขึ้น ก่อนจะบอกออกไป

“คุณดู...”

“...”

“ทั่วไป”

“...”

“เหมือนคนจีนที่ดูมีเชื้อลูกครึ่งหน่อยๆ แต่ถ้าไปเดินแถว  
เยาวราชก็น่าจะเจอ”

คนโดนด่าสุดหยาบใจเข้าลึกๆ ก่อนจะใช้ลิ้นดุนกระพุ้งแก้ม  
ตัวเองแล้วพยกหน้าซ้ำๆ

แสบ...คำพูดคำจาแสบมากยัยคนนี่

เฮียเต้พยายามกดข่มอารมณ์ที่เดือดพล่านขึ้นมาเอาไว้ภายใน  
ใจ ริมฝีปากบางคลียิ้มเย็นออกมา เอียงคอเล็กน้อยพลางยกคิ้ว  
ข้างหนึ่งแบบกวนๆ

“สาม”

“หือ...”

“ขอสามเดือน”

“...”

“ถ้าหนูยังไม่ติดใจเฮีย”

“...”

“เดี๋ยวเฮียไสหัวไปเอง”

## Chapter 4

**วันรุ่งขึ้น** หลังจากฟ้าสว่างและแสงอาทิตย์สาดส่องลงมา บ่งบอกว่าถึงเวลากล่าวารุณสวัสดิ์ได้ไม่นานนัก คนแก่กว่าที่ตื่นจาก ห้วงนิทราขึ้นมา ก่อนก็บิดกายไปมาเบา ๆ เพื่อขับไล่ความเมื่อยล้า ตามเนื้อตัว ร่างสูงหยัดกายลุกจากฟูกหนานุ่มขึ้นมา นั่งขัดสมาธิ นัยน์ตาสีอ่อนทอดมองคนเด็กกว่าที่นอนอยู่อีกฝั่งหนึ่งของเตียง โดยที่มีเพียงหมอนข้างแปบ ๆ วางกันแบ่งเขตไว้อยู่

ฝ่ามือหนายกขึ้นทำคาง ริมฝีปากบางยกยิ้มออกมาเล็กน้อย โดยไม่รู้ตัว

ใบหน้าของอีกฝ่ายยังคงราบเรียบคงแคร็กเตอร์เจ้าตัวไว้เสมอ แม้จะเป็นเวลานอนหลับ ดวงตาสีน้ำตาลปิดสนิทเผยให้เห็นแพขนตาเรียงตัวสวยได้อย่างดี พวงแก้มใสเนียนละเอียดทั้งสองข้างมี สีขาวไม่ขึ้นสีใด ๆ เพราะผิวที่ออกจะติดชิดชนิด ๆ ของเจ้าตัวกระมัง ริมฝีปากรูปกระจับเป็นสีชมพูอ่อนดูจิ้มลิ้มนุ่มนวลน่ารัก...จนน่าจะ

ทำอะไรด้วยสักอย่าง

ถ้าหากว่ากันตามตรง คนตรงหน้าไม่ใช่สเปกเสียแต่เลยแม้แต่นิดเดียว

ไทป์คนแบบที่ใต้ชอบนั้นส่วนใหญ่มักจะเป็นคนตัวเล็ก อุ่มง่ายพกพาได้ ทำทางเอกซ์ ๆ ลีลาเด็ด ๆ ชี้เล่นและซุกซนเสียมากกว่า ตัวจริงของเบบปิดริมนั่นออกจะดู...เป็นชายร่างบางคนหนึ่งที่อาจจะมีหุ่นอ่อนแอ้นกว่าคนทั่วไปสักหน่อย แต่ด้วยสไตล์เสื้อผ้าที่อีกคนเลือกสวมใส่มันปกปิดตรงส่วนนั้นไปเสียหมด อีกอย่าง...นิสัยของดริมดูออกจะหยิ่ง ๆ ดื้อ ๆ มากกว่าที่จะชี้เล่นและซุกซน

ทว่าที่หน้าแปลกคือ...ต่อให้ไม่ใช่ไทป์แต่ก็สนใจ

เหมือนปกหนังสือเรียบ ๆ ดูน่าเบื่อ แต่ก็อยากลองซื้อมาอ่าน เพราะคำโปรย

อะไรประมาณนั้นเลย

ร่างสูงใหญ่หยัดกายลุกขึ้นมาจากเตียง วางปลายเท้าลงบนพื้นไม้เย็นเฉียบอย่างแผ่วเบาเพราะกลัวว่าคนที่กำลังนอนหลับฝันดีอยู่จะตื่นขึ้นมา เต้เดินย่ำฝ่าเท้าเจียบ ๆ ไปทางประตูห้องนอน ก่อนใช้ฝ่ามือหนาผลักบานประตูและเดินออกไปยังส่วนของห้องนั่งเล่นขนาดย่อม เขาหยุดยืนอยู่หน้าชั้นหนังสือขนาดยาวสีขาวที่วางไว้ชิดผนังห้อง แล้วค่อย ๆ กวาดดวงตามไปตามสันปกหนังสือนิยายที่วางเรียงรายกันอยู่ ก่อนจะเลือกหยิบนิยายรักอิโรติกของนักเขียนนามปากกา Amo-te ออกมาจากชั้นหนังสือเล่มหนึ่ง

ถ้าอยากรู้เนื้อหา...ก็ต้องลองเปิดอ่านดู

จริงไหมล่ะ

## เปลือกตางบางค่อยๆ เปิดขึ้นอย่างเชื่องช้า นัยน์ตาสี

เขเซลนัทหรือลิงเล็กน้อยเมื่อปะทะกับแสงแดดยามเช้า มือขาวยกขึ้น  
 นวดขมับเบาๆ ความรู้สึกปวดหนึบมีนหัวพรั่งพรูประดังประเดเข้ามา  
 มาไม่หยุด ดริมนิวโบหน้าใสเล็กน้อยเพราะความคลืนไล่เล็กๆ ๆ ที่  
 เล่นปราดขึ้นมาจนถึงด้านบนของลำคอ

อา...เกลียดอาการแสบกัชะมัด

ร่างบางพยายามคลานลงจากฟูกหนานุ่มอย่างทุลักทุเล  
 เส้นผมสีน้ำตาลของเจ้าตัวดูลึกลับเหยิงซีฟูเล็กๆ ๆ เขาเอื้อมมือไปคว้า  
 เอายารัดผมสีชมพูบนโต๊ะกระจกมามัดรวบผมมัด้านหน้าขึ้นไป  
 เป็นจุกอันน้อยๆ ก่อนจะหันไปหยิบแว่นกรองแสงกรอบสีใสมาสวม  
 ด้วยความเคยชิน เพราะวัน ๆ ชีวิตของเขานั้นวนเวียนอยู่แค่ที่เตียง  
 โซฟา และได้ะกินข้าว เปลี่ยนมุมมองเขียนนิยายไปเรื่อย ๆ น้อยครั้ง  
 นึกที่ดั่งรักจะออกไปนอกสถานที่ เพราะว่าเขาไม่ชอบสถานที่ที่มี  
 เสียงรบกวนดังจนเกินไปหรือมีผู้คนเดินขวักไขว่ไปมาจนน่ารำคาญ  
 มองอีกแง่หนึ่งก็คือเขาค่อนข้างเป็นคนเก็บตัวอยู่พอสมควร

พอเจ้าของห้องเปิดประตูห้องนอนออกไปก็ต้องชะงักน้อยๆ  
 เมื่อได้เห็นคนแก่ที่กำลังนอนทอดกายอย่างสบายอกสบายใจอยู่  
 บนโซฟา ใบหน้าหล่อเหลาก็มองจดจ่อสมาธิอยู่กับหนังสือนิยายรัก  
 อีโรติกในมือหนา เรียวคิ้วเข้มขมวดเล็กน้อยและคลายออกใน  
 บางจังหวะ ดริมจ้องมองภาพนั้นนิ่งๆ ก่อนจะอมยิ้มอยู่ในใจ

อือ ก็ดูตลกดี

“เอากาแฟไหม” คนเด็กกว่าเอ่ยถามเสียงเรียบ

แต่ละสายตาดูออกจากตัวอักษรบนหน้ากระดาษที่ขวนให้มวด  
 ช่องท้องขึ้นมาสนใจอีกฝ่าย ดวงตาคมกะพริบซ้ำๆ เมื่อได้เห็นคุณ

นักเขียนในสภาพที่เพิ่งจะตื่นนอน ริมฝีปากบางระบายยิ้มออกมา  
น้อยๆ ด้วยความเอ็นดู นิ้วเรียวยาวลูบไล้ไปมาบริเวณไรหนวดของ  
ตนเองอย่างชอบใจ

ไบหน้าใสขาวซีดแลดูนุ่มนวลมัน...

เหมือนเต้าหู้เลย

พูดแล้วก็อยากกิน... หมายถึงเต้าหู้เสฉวนแถวเยาวราชนะ

“ขอเอสเปรสโซ่ได้ไหม”

ดริมปรายตามองอีกฝ่ายแวบหนึ่ง ก่อนจะคว้าของกาแฟ  
สำเร็จรูปมาชง

เขาไม่ใช่บาร์ิสตานะ ดังนั้นมีอะไรก็กินๆ ไปเถอะ

“แล้วเรื่องรถคุณนี่ยังไง ไทร. หาศูนย์หรือยัง” คนเด็กกว่าได้  
ถามพลางยื่นแก้วกาแฟที่เพิ่งชงเสร็จให้อีกฝ่าย ก่อนจะวางจาน  
ขนมปังปังลงบนโต๊ะตัวเตี้ยด้านหน้าโซฟา มือบางหยิบขนมปัง  
แผ่นหนึ่งขึ้นมาคาบไว้ในปาก พลางพยักพืดหน้าเป็นเชิงบอกว่า  
‘อีกอันของคุณ’

เจ้าของเสียงหุ้มเอ่ยขอบคุณเบาๆ แล้วเอื้อมมือหน้าไปหยิบ  
แผ่นขนมปังปังขึ้นมากัดคำหนึ่ง ก่อนจะตอบ “ผมไทร. หาอยู่น้อง  
แล้ว เดี่ยวเขามาจัดการให้”

ดริมเลิกคิ้วขึ้นด้วยความแปลกใจ แต่ก็ไม่ได้ถามอะไรออกไป  
อีก เพราะเดี๋ยวอีกฝ่ายจะหลงมโนคิดไปเองว่าเขาสนใจ

คนแก่กว่านิ้วหน้าขมวดคิ้วแน่นอย่างไม่คิดปิดบัง หลังจากที่ได้  
เคี้ยวขนมปังปังเปล่าๆ และกลืนลงคอก็อดไม่ได้ที่จะต้องเอ่ยถาม  
ออกไป

“เธอมีแยมมั๊ย”

ดริมส์่ายหน้า

“แล้วเนยล่ะ”

ดริมส์่ายหน้าอีกครั้ง

ท่าทางนั้นทำให้คนตัวใหญ่ยกมือหน้าขึ้นมาขยับแว่นตาครอบ  
สีดำของตนเองเล็กน้อย ดวงตาสีอ่อนทอดมองคนตรงหน้าด้วย  
สายตาที่ว่างบางเองก็อ่านมันไม่ออก...และไม่คิดจะอ่านด้วย

*เรียบง่ายและจิตซิดแม้กระทั่งการกินเลยยยคนนี่*

“แล้วเป็นยังไงบ้างล่ะ” เจ้าของริมฝีปากหยักถามออกไป ขณะ  
ที่กำลังยกแก้วกาแฟร้อนขึ้นมาจิบเบา ๆ พลังปรายตาไปทาง  
หนังสือนิยายหน้าปกชวณหิวเล่มหนาที่วางอยู่บนโซฟา ว่างบาง  
ทรุดตัวนั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกัน โดยเว้นระยะห่างจากอีกคนเกือบ  
หนึ่งช่วงตัว

แต่อย่มีกับท่าทางห่างเหินและการเว้นระยะของอีกคน ก่อน  
จะเอ่ยหยอกล้อออกไป

“เขินจัง คุณนักเขียนชื่อดังถามความเห็นผม”

“...”

ดริมส์ถอนหายใจออกมาหนัก ๆ ก่อนจะกลอกตาให้คำตอบนั้น  
ริมฝีปากบางของอีกฝ่ายคลี่ยิ้มกว้างขึ้นอีกครั้ง ก่อนจะยกไหล่  
แล้วพูดต่อ

“เฮียชอบนะ”

“...”

“ถึงแม้หน้าปกเธอคล้ายกับจะขายเรื่องอย่างว่า...แต่แท้จริง  
เนื้อหาที่เธอวางพลอตไว้มันมีอะไรมากกว่านั้น” แต่ปรับน้ำเสียงให้  
ฟังดูจริงจังมากยิ่งขึ้น พลังซ่อนตาสีอ่อนคู่สวยสบตากับคนตรงหน้า



“ทุกการกระทำของตัวละครมีเหตุผล เธอสร้างมิตีออกมาได้ดี จาก เช็กซ์แต่ละครั้งเธอก็เขียนถ่ายทอดออกมาได้ต่างความรู้สึกกัน...”

“งั้นเหวอ” ดริมรับคำเสียงเรียบก่อนจะเหยียดยิ้มหย้นออกมา

น้อยครั้งที่จะมีคนพูดถึงมิติของตัวละครและเนื้อเรื่องขึ้นมา ก่อนฉากบนเตียง แต่มันก็ไม่แปลกหรอกที่นักอ่านจะโฟกัสกับฉาก ร่วมรักที่เขาส่ง เพราะมันไม่ใช่แค่การใช้ริมฝีปากประทับจูบ เลื่อน ลงไปที่คอ ไหล่ข้างล่างเรื่อย ๆ และสอดใส่กันแค่นั้นแล้วจบ

เช็กซ์...มันมีอะไรมากกว่านั้นเยอะ

ผลงานการเขียนของเขามันคล้ายศิลปะชิ้นหนึ่งที่ต้องใช้อารมณ์ในการทำ

แล้วการร่วมรัก...ก็เป็นอารมณ์ชนิดหนึ่งเช่นกัน

ตั้งรักไม่รู้ว่านักเขียนคนอื่นมีเทคนิคในการบรรยายฉากเหล่านี้ อย่างไร บางคนอาจจะฟังเพลงเพื่อให้ได้มู้ดที่ต้องการ บางคน อาจสามารถแต่งออกมาได้เลยเพราะผ่านการเขียนการอ่านเรื่องราว เหล่านี้มาอย่างมากมายแล้ว บางคนก็ใช้เรเฟอเรนซ์จากวิดีโอพอร์น ที่ตนเองเคยดูหรือศึกษา

สำหรับเขา การเขียนฉากเหล่านี้มันไม่ใช่แค่การใช้คำทั่วไป หรือศัพท์อะไรก็ได้มาบรรยายให้ผู้อ่านรู้ว่าตัวละครทั้งสองสุขสมและ ถึงฝั่งฝันแล้ว

“เธอเลือกใช้คำบรรยายได้ดี บางฉากเขียนรู้สึกเหมือนกับว่า ได้ไปนั่งอยู่ตรงนั้นด้วยจริง ๆ”

“...”

“โดยเฉพาะฉากได้กัน”

เสียงเต้พูดออกมาเสียงเรียบโดยที่ยังคงสีหน้านิ่ง ๆ แบบจริงจัง เช่นเดิม แต่แอบแฝงประกายบางอย่างเอาไว้ภายใต้ดวงตาคมที่มองมาด้วยเช่นกัน

“อือ...เคยมีคนบอกผมอยู่เหมือนกัน” ดริมพยักหน้ารับ

“พออ่านแล้ว เสียงก็อดสงสัยไม่ได้ว่า...”

“...”

“เธอเคยมีเช็ทซ์ที่ดีขนาดนั้นจริง ๆ เหมอ?”

คนโดนถามไหวไหล่เบา ๆ วางแก้วกาแฟที่เพิ่งดื่มหมดไว้บนโต๊ะกระจกตัวเตี้ยด้านหน้า ก่อนหันกลับมาหาเต้ที่นั่งฟังพักโซฟา กอดอกด้วยท่าที่สบาย ๆ ร่างบางพาดแขนเปรียวบนเบาะหนา ไน้มตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย ย่นระยะห่างระหว่างทั้งสองคนให้น้อยลง

“รู้อะไรไหม คนเราน่ะสามารถเขียนฉากรักเร่าร้อน...”

“...”

“...โดยที่ไม่จำเป็นว่าจะต้องเคยมีเช็ทซ์ก็ได้นะ”

คนโตกว่าได้ฟังประโยคนั้นแล้วก็ได้แต่เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะอมยิ้มอย่างคนเจ้าเล่ห์ เขาหยัดกายจากพนักโซฟาขึ้นนั่งตัวตรง ส่งผลให้ใบหน้าของพวกเขาทั้งสองเลื่อนเข้ามาใกล้กันมากยิ่งขึ้น

แม้เต้จะนึกแปลกใจอยู่บ้างว่าไม่เคยสัมผัสแล้วสามารถถ่ายทอดสิ่งเหล่านั้นออกมาเป็นตัวหนังสือได้อย่างไร แต่เขาก็ไม่ได้คิดจะตัดสินคนตรงหน้า เพราะคนเราต่างมีเหตุผลในการกระทำที่แตกต่างกันออกไป เจ้าของเสียงแหบทุ้มจึงเพียงพึมพำออกไปเบา ๆ

“น่าสนใจนะ”

เจ้าของนัยน์ตาสีเฮเซลนัทมองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าราบเรียบ

แต่รอบนี้เสียงเรียบนิ่งยามปกตินี้กลับแฝงไปด้วยความท้าทายและ  
เขี้ยววน

“คุณหมายถึงนิยาย...”

“...”

“หรือว่าตัวผมกันล่ะ”

ร่างบางกำลังยืนอยู่หน้าตึกสี่ชั้นที่คุ้นเคย และเพิ่งจะมายัง  
ที่แห่งนี้ไปเมื่อสองสามวันที่แล้ว เพราะอากาศที่ค่อนข้างร้อนจัดใน  
ประเทศไทยทำให้ตามโบหน้าขาวมีเหงื่อผุดพรายซึมออกมาน้อย ๆ  
หัวคิ้วเรียวยาวขมวดเข้าหากันด้วยความหงุดหงิด เนื่องจากความ  
เหนอะหนะตามร่างกายรวมถึงแดดยามสายที่กำลังแผดเผาเขาอยู่  
ตอนนี้ด้วยเช่นกัน ฝ่ามือบางล้วงหยิบโทรศัพท์ออกมา ก่อนจะกด  
เบอร์โทรศัพท์หาเจ้าของตึกที่คนตัวใหญ่ให้ไว้ก่อนที่เจ้าตัวจะกลับ  
ไป

เพราะว่าเมื่อวานนั้นตั้งรักจำเป็นจะต้องเข้าไปคุยงานกับ  
บรรณาธิการของนิตยสารที่เขาจะต้องเขียนบทความเพื่อลงในฉบับ  
ที่จะออกเดือนหน้า จึงทำให้เขาต้องทิ้งรถเก๋งแสนรักลากยาวมา  
หลายวันแบบนี้ ถ้าหากว่าคิดค่าจอดรถตามราคาจริง...มีหวังคงจะ  
ได้ไปไปหลายพันอย่างแน่นอน

แสงอาทิตย์ยามลับโมงในวันหยุดสุดสัปดาห์สาดส่องลงมา  
ตึกสี่ชั้นติดแนวรถไฟฟ้ายังคงเจียบสนิทและปิดไฟมืดทั้งหมด ชั้นบน  
สุดเป็นมูนไนด์บาร์หรือร้านเหล้าของเต้ ชั้นที่สองและสามมีผ้าม่าน  
สีทึบปิดทาบดบังไว้จนดูจากข้างนอกไม่ออกว่าเป็นสำนักงานหรือ  
เปลือยร้าง ส่วนชั้นล่างสุดเป็นร้านอาหารจีนเล็ก ๆ ที่ประตูกระจก

หน้าร้านติดไว้ว่าเปิดตอนบ่ายสี่โมงเย็นเป็นต้นไป

ช่างเป็นตึกที่เอาแต่ใจเสียจริง

ทางเข้าลานจอดรถของตึกมีประตูเหล็กปิดกั้นอยู่ ดริมย่นคิ้ว  
เข้าหากันเล็กน้อยด้วยความรู้สึกไม่สบายใจอยู่ในอก ความรู้สึก  
คล้ายตัวเอกโง่ ๆ ในละครหลังข่าวที่กำลังจะโดนหลอกมาขายอะไร  
ประมาณนั้น ก่อนจะนั่งแท็กซี่มายังที่แห่งนี้เพื่อเอารถคืน เขาได้โทร.  
สอบถามและบอกเจ้าของตึกไว้ล่วงหน้าแล้ว ซึ่งทางนั้นเองก็ตอบว่า  
เข้ามาได้เลยตอนนี้ ไม่มีปัญหาอะไร

หลังจากรออยู่ไม่นานปลายสายก็กดรับ

[ฮัลโหลครับ]

“สวัสดีครับ...เอ่อ...ผมมาถึงแล้วนะครับ”

[...สักครู่นะครับ เดี่ยวลงไป]

ถ้าดริมได้ยินไม่ผิด เขารู้สึกเหมือนทางปลายสายจะถอน  
หายใจเล็กน้อย ก่อนจะมีเสียงกุกกัก ๆ ตามมาคล้ายกับที่กำลังทำ  
อะไรสักอย่างอยู่ ร่างบางได้แต่นึกประหม่าอยู่ในใจ ทั้งรู้สึกอึดอัด  
และเกรงใจในเวลาเดียวกันที่มารบกวนเวลาในวันหยุดพักผ่อนของ  
เจ้าของตึกแบบนี้

ยืนรอได้ไม่นานนัก บานประตูไม้ของร้านอาหารจีนชั้นล่าง  
ของตึกก็ถูกเปิดอ้าออกช้า ๆ เสียงกระดิ่งที่สั้นไหวไปมาทำให้ร่างบาง  
ละความสนใจจากโทรศัพท์มือถือในฝ่ามือแล้วเงยหน้ามองตามเสียง  
ดวงตาสีน้ำตาลเบิกกว้างขึ้นน้อย ๆ เมื่อเห็นคนที่ยืนพิงกรอบประตู  
เล็กคิ้วแบบกวน ๆ ให้ก้นอยู่

“เชิญครับ...คุณเจ้าของรถ” ได้พูดออกมาด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ  
พลางผายมือเข้าไปยังด้านในร้าน

ดรีมกะพริบตาปริบ ๆ ด้วยความงุนงงอยู่หลายวินาที ก่อนจะ  
ความหาคำพูดในลำคอจนเจอและถามกลับไป

“คุณคือ...เจ้าของตึก?”

“ครับ” คนตัวสูงพยักหน้าน้อย ๆ

ดรีมสังเกตเห็นว่าใบหน้าหล่อเหลาของคนตรงหน้ามีสภาพคล้าย  
กับว่าอดหลับอดนอนมาแล้วหลายวัน เส้นผมสีเข้มยุ่งเหยิงและไม่  
ได้รับการเซตขึ้นไปแบบที่เจอกันวันนั้น ตามกรอบหน้าและคางมี  
ไรหนวดอ่อน ๆ เพิ่มขึ้นจากที่เห็นเมื่อครั้งก่อน

ดวงตาสีอ่อนทอดมองร่างบางนิ่ง ๆ ผ่านแว่นตากรอบสีดำ ผิว  
บอบบางบริเวณใต้ตาแลดูคล้ำขึ้นเล็กน้อย

แต่มันไม่ได้ลดความดูดีของคนตรงหน้าลงเลย

ลुकโธรม ๆ ที่ดูเซอร์หน่อย ๆ ของอีกฝ่ายทำให้หัวใจของใคร  
บางคนเกิดกระตุกขึ้นมาแวบหนึ่ง

แค่แวบหนึ่งเท่านั้นแหละ

## Chapter 5

**ดวงตาคู่สีน้ำตาลนั้นฉายแววไม่พอใจออกมาเล็กน้อย**  
เมื่อขึ้นมาบนชั้นสองของตัวตึกที่ดูแล้วคล้ายกับว่าเป็นสตูดิโอถ่าย  
ภาพขนาดย่อม บริเวณกลางห้องมีพื้นที่ใช้สอยโล่งกว้าง ผนั่งเป็น  
ปูนเปลือยแบบลอฟต์ทั้งหมด มีแบ็กดรอปสีขาวขนาดใหญ่วางตั้ง  
เป็นฉากอยู่ทางด้านหลังห้อง ด้านข้างมีไฟดวงใหญ่ตั้งอยู่สามดวง  
ยังไม่นับพวกขาตั้งกล้อง รีเฟลคเตอร์ ซอฟต์บ็อกซ์ ไฟแฟลช และ  
อุปกรณ์อื่น ๆ ที่วางระเกะระกะอยู่แถวมุมห้อง

ภายในตึกแห่งนี้ชั้นบนสุดเปิดเป็นร้านเหล่าที่ชื่อมูนไนด์บาร์  
ซึ่งดริมเคยเข้าใจว่าแต่เป็นเจ้าของกิจการเพียง ‘อย่างเดียว’ แต่  
แท้จริงแล้วนั่นทั้งสตูดิโอถ่ายภาพที่ชั้นสอง ห้องทำงานส่วนตัวบน  
ชั้นสาม รวมถึงร้านอาหารจีนสไตล์ติ่มซำที่ชั้นล่างสุดนั้น...เป็นของ  
แต่ทั้งหมด

เจ้าของตึกยังคงลอยหน้าลอยตาเสียจนอีกคนนึกหมั่นได้

ขึ้นมา

“ทำไมคุณไม่บอกผมตั้งแต่แรก” ดริมถามด้วยเสียงเรียบนิ่ง ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาสีดำตัวยาวที่จัดวางไว้ติดกับประตูห้อง สตูดิโอ

“ว่า” เตี้ยอ่อนถามกลับไปเสียงทุ้มนุ่มด้วยท่าที่ไม่เอีหระ แขน แข็งแกร่งทั้งสองข้างถูกยกขึ้นมาอดอกเอาไว้หลวม ๆ

ท่าที่สบาย ๆ ของอีกฝ่ายยิ่งทำให้อีกคนรู้สึกหงุดหงิดอย่าง บอกไม่ถูก

“ว่าคุณเป็นเจ้าของที่นี่”

“เราจะได้เจอกันอีกรอบไง” เตี้ยก็ยิ้มบางกลับไปจนอีกคนรู้สึก หมั่นไส้ขึ้นมา

“อยากจะปั่นหัวกันหรือ”

คำถามนั้นทำให้อีกฝ่ายหัวเราะในลำคอเบา ๆ อย่างอารมณ์ดี

“ถ้าบอกไปแล้วเสียจะได้เบอร์หนูแบบนี้ไหมคะ” ไบหน้า หล่อเหลาแต่อดีตเมื่อครู่ดูมีชีวิตชีวาขึ้นทันตาที่ได้เห็นอีกคนทำ หน้ามู๋

คำตอบนั้นทำให้ดริมถึงกับถอนหายใจยาวออกมา

อ้อ ก็คงจะไม่ได้จริง ๆ นั่นแหละ

“ผมไม่ชอบคนโกหกครับคุณเตี้ย” ดริมเลือกใช้น้ำเสียงที่จริงจัง ขึ้น

มีอหนาที่กำลังเพ่นพ่านเปล่าเย็น ๆ ใส่แก้วถึงกับชะงักไป คนแก่ กว่าเหลือบตามองร่างบางเล็กน้อย นัยน์ตาคมจ้องมองไบหน้าใส อยู่ชั่วครู่ ก่อนที่จะเอื้อนเอ่ยเสียงทุ้มแหบพร่าออกมา

“อันที่จริงเสียไม่ได้โกหกเลยนะ”

“...”

“เฮียไม่เคยบอกเลยว่าเป็นเจ้าของร้านเหล้าอย่างเดียว”

“...”

“เบอร์ที่เฮียให้เธอไป มันก็เป็นเบอร์เจ้าของตึกจริงๆ” ถึงแม้มันจะเป็นเบอร์เขาเองก็เถอะ แต่กระตักยี้มมุมปากก่อนจะพูดต่อด้วยเสียงโทนสุภาพมาก ๆ

“แต่ถ้าเธอไม่ชอบ เฮียก็จะไม่ทำอีก”

“...”

“ตกลงไหมครับ” เสียงทุ้มอ่อนลงคล้ายกับเป็นการอดอ้อนกันนิด ๆ

ตั้งรอกจ้องมองใบหน้าหล่อเหลานั้นนิ่ง ๆ คงสีหน้าราบเรียบไว้โดยที่ไม่ตอบอะไรกลับไป คนโตกว่าเลยเลือกที่จะเปลี่ยนหัวข้อสนทนาแทน

“วันนี้เรามีธุระต่อหรือเปล่า”

“มี ถ้าคุณเป็นคนถาม”

“งั้นก็ถือว่าว่างเนอะ” คนแก่กว่าคดียี้มก่อนจะสรุปรวบรัดเอาเอง “เฮียอยากออกไปผ่อนคลายอยู่พอดี เธอสนใจไปด้วยกันไหม”

“ไม่”

“โอเค เป็นอันว่าตกลง”

ดริมเลิกคิ้วขึ้นแบบงง ๆ รู้สึกสับสนเล็กน้อย เขาหูฟาดไปหรือเปล่า หรืออีกฝ่ายฟังภาษาคนไม่รู้เรื่องกันแน่

บางทีอาจจะเป็นอย่างหลังมากกว่า

“ปกติคุณอยากได้ใครแล้วทำตัวแบบนี้แหละ” คนเด็กกว่าถาม



ออกมาพลงเหยียดยิ้ม ยื่นมือบางออกไปปรับแก้วนํ้าจากอีกฝ่าย มาดื่ม

“อ้อ...ก็แล้วแต่คนครับ” คนตัวสูงนั่งพิงสะโพกไว้บนผนัง โซฟาแบบหมื่นหมื่นแล้วเจียบไปครู่หนึ่ง ทำท่าที่คล้ายกับว่ากำลังตอบคำถามเรื่องวิชาการจริงจังอยู่ “นิสัยไม่เหมือนกันก็ต้องจัดการต่างกัน”

“...”

“แต่กับเธอเนี่ย เหยียกำลังหาวิธีอยู่”

ดริ่มส่ายหน้าน้อย ๆ ก่อนจะปฏิเสธออกไปอย่างสุภาพ “ผมไม่คิดจะมีอะไรกับคนแปลกหน้า”

คนโดนยอนโคลงศีรษะ “งั้นมาทำความคุ้นเคยกันดูไหม”

“ประสาท” สีหน้าที่เคยราบเรียบของคนพูดยุ่งเล็กน้อย

คนโดนด่าแลบลิ้นเลียริมฝีปากกลางตนเองเบา ๆ เมื่อทำให้อีกฝ่ายเปลี่ยนสีหน้าได้อีกครั้ง ใบหน้าหล่อเหลาขยับเข้าใกล้ก่อนเปล่งเสียงทุ้มออกไปเอ่ยถาม

“เธอรําคาญหรือเปล่า”

“...ครับ” ดริ่มตอบเสียงเรียบพลงเหลือบมองไปทางร่างสูงนิด ๆ มือบางที่ถือแก้วนํ้าเย็นอยู่กระชับเข้าหากัน ตั้งใจไว้ว่าถ้าเข้ามาใกล้เกินกว่านี้จะสาดใส่อีกฝ่ายเสียเลย ก่อนที่ริมฝีปากหยุกจะขยับพูดต่อ “ผมไม่ชอบคนขี้ตื้อ”

แต่แม้ริมฝีปากแน่นเมื่อได้ยินประโยคนั้น คล้ายกับว่ากำลังพยายามกลั้นยิ้มเอาไว้เสียจนลักยิ้มข้างแก้มขวาเป็นรอยนูนลงไปให้เห็นจาง ๆ ใบหน้าคมคายนั้นเคลื่อนเข้ามาใกล้มากขึ้นทีละนิด เสียจนอีกคนเผลอหยุดหายใจชั่วขณะกับความรู้สึกวูบวาบแปลก ๆ

ที่เกิดขึ้นในช่องท้อง

ดวงตาสีเฮเซลน์ที่จ้องสบนัยน์ตาสีอ่อนผ่านเลนส์แว่นใสของ  
อีกคนกลับไปท่ามกลางความเงียบ

ท้ายที่สุดตั้งรักก็เป็นฝ่ายแพ้เพราะทนไม่ไหวก่อน หันไปหน้า  
ใสกลับไปมองยังฉากสีขาวของสตูดิโอพลาจแอบซบกับดริมฟีปากดำน  
ในของตัวเองเล็กน้อย หัวใจในอกข้างซ้ายทำงานหนักจากการเดิน  
แรงกระหน่ำไม่หยุด

คนแก่กว่าเห็นปฏิกริยาแบบนั้นจึงหยุดการกระทำทุกอย่างลง  
กระตุกยิ้มน้อย ๆ ก่อนเปลี่ยนเป็นกระซิบเสียงทุ้มแหบพร่าออกมา  
แทน

“งั้นเหรออ”

“...”

“แต่เฮียดี๊อเก่งมากนะ”

“...”

“เผื่อเธอไม่รู้”

**ดริมไม่ใช้พวกที่ชอบออกมาเดินเตร็ดเตร่ข้างนอกนาน ๆ**  
จึงไม่สันทัดกับการเดินในหอศิลป์วัฒนธรรมที่มีโครงสร้างเป็นทาง  
เดินกันหอยรอบตัวอาคารเก่าชั้นซึ่งจัดแสดงงานอาร์ตสักเท่าไร  
เรียกว่ามาเยือนที่แห่งนี้บ่อยมาก ๆ จนนับครั้งได้โดยละ

“คุณมาเดินที่นี้บ่อยเหรออ” ร่างบางเอ่ยถามขึ้นพลางหยุดยืน  
ดูรูปภาพศิลปะคริลิกที่แขวนอยู่บนผนังฝั่งริมทางเดิน

“ก็...ประมาณนี้ครับ” เจ้าของเสียงทุ้มตอบออกมาพลางหัน  
มายกยิ้มบาง ๆ ให้ทีหนึ่ง

ดริมปรายตามองคนตัวสูงแวบหนึ่งด้วยสีหน้าราบเรียบ

เขาไม่ได้รู้สึกพิศวงหรืออยากออกมากับอีกฝ่ายนักหรอก แต่เพราะการมาเดินดูงานศิลปะที่หอศิลป์นั้นเป็นกิจกรรมที่เจ้าตัวค่อนข้างให้ความสนใจอยู่ไม่น้อย เขาไม่ได้มีความรู้ความสามารถด้านงานอาร์ตหรือศิลปะเป็นพิเศษ มันคงเป็นเรื่องดีถ้าหากได้มาเดินแกลเลอรีโดยที่มีผู้เชี่ยวชาญแบบนี้มาด้วย

ทั้งยังปฏิเสธไม่ได้ว่านาน ๆ ทีจะมีมนุษย์สักคนให้พูดคุยกัน

วัน ๆ ชีวิตของดั่งรักนั้นไม่ได้มีกิจกรรมอะไรที่ต้องทำเป็นพิเศษ เขาใช้ชีวิตวนเวียนอยู่บนเตียงนอน โซฟา และโต๊ะทำงานแค่นั้นจริง ๆ เพราะว่าอาศัยอยู่คนเดียวจึงไม่มีใครให้สนทนาหรือพูดคุยด้วยเป็นพิเศษ คนที่จะได้พูดคุยด้วยมากที่สุดคงจะเป็นบรรณารักษารนิตยสารและคนส่งอาหารกระมัง

ดริมไม่ชอบที่จะต้องทำความรู้จักกับคนแปลกหน้า ด้วยนิสัยที่ยึดติดอยู่กับเซฟโซนของตัวเอง แต่ทุกครั้งที่ได้รู้จักคนใหม่ ๆ หรืออาชีพอื่น ๆ เพิ่มมากขึ้น เขาก็มักจะได้รับแรงบันดาลใจอะไรบางอย่างในการเขียนนิยายเรื่องต่อไปอยู่เสมอ

ความพิเศษของดริมคงเป็นการที่เขาสามารถแต่งเรื่องราวสามร้อยสี่ร้อยหน้าได้จากประโยคเพียงหนึ่งประโยคหรือบุคคลเพียงหนึ่งบุคคล บางคนก็บอกว่ามันคือพรสวรรค์ แต่สำหรับตัวเขานั้นแค่มองว่าทำได้ทำในสิ่งที่รักก็พอ

“คุณเรียนจบสายอาร์ตมาหรือ” ดริมเริ่มถามคำถามคนตรงหน้าที่เอาแต่เดินดูภาพงานศิลปะเงิบ ๆ มาสักพักใหญ่แล้ว

“เฮียจบเอกฟิล์มมาครับ...จริง ๆ เป็นช่างภาพ” เจ้าของเสียงหุ้มตอบออกมา ในขณะที่ดวงตาคมยังคงให้ความสนใจและจดจ่อ

อยู่กับภาพวาดตรงหน้าไม่วางตา

นัยน์ตาสีเฮเซลนัทจับจ้องภาพนั้นสลัดกับเจ้าของบาร์สุดหล่อ  
ผลอทั้งสายตาไว้ที่คนตัวใหญ่อยู่คู่หนึ่ง ก่อนที่จะมีความคิดบ้า ๆ  
ปรากฏเข้ามาในหัว

*มีเสน่ห์แบบแปลก ๆ*

ถ้าว่ากันด้วยเรื่องไทป์และนิสัยของเต้ นั้นไม่ตรงใจคนเด็กกว่า  
เลยสักนิด เขาไม่ชอบผู้ชายที่อายุมากกว่าเกือบสิบปีแบบนี้ ทั้งยังดู  
เจ้าชู้ลื่นไหลจนจับไม่ได้ไล่ไม่ทันอีกต่างหาก ยังไม่นับคำพูดคำจา  
ล่อแหลมแสนกวนบาทาที่ชวนให้ความดันขึ้นนั่นอีก

*มันมีตรงไหนที่เหมือนพระเอกนิยายบ้างไหมเนี่ย*

แต่ก็อาจจะต้องยอมรับว่าคนตรงหน้าดูมีเสน่ห์ที่ไม่น้อยเวลา  
ที่เงิบและกำลังจดจ่ออยู่กับอะไรบางอย่าง แวนตากรอบบางสีดำที่  
เจ้าตัวสวมอยู่ตลอดเวลาช่วยให้อีกฝ่ายดูเนิร์ดและจริงจังมากขึ้น  
ในบางเวลา เหมือนพวกเขาชอบอ่านหนังสือหรือทำงานวิจัยวิชาการ  
ซัดกับกล่อมแขนล่าแข้งแรงที่โผล่พ้นเสื้อยืดสีดำออกมา ที่เป็นตัว  
บ่งบอกว่าอีกฝ่ายคงจะเล่นกีฬาและออกกำลังกายอยู่เป็นประจำ

“เธอแอบมองเสีย” คนแก่กว่าพึมพำออกมาเบา ๆ ก่อนจะ  
หันใบหน้าคมคายกลับมาสบตา

ดริมไม่ได้รู้สึกตกใจที่โดนจับได้ว่าแอบมอง ดวงตาสีน้ำตาล  
ทอดมองกลับไปตรง ๆ โดยไม่หลบสายตาอยู่คู่หนึ่ง ก่อนจะเปลี่ยน  
เรื่องไปโดยปริยาย

“ผมชอบภาพนั้น” คนตัวบางพูดขึ้นมาลอย ๆ ก่อนที่จะชี้  
สายตาชักนำไปทางผ้าใบผืนหนึ่งที่ถูกแขวนอยู่เยื้องกัน มันเป็นภาพ  
พระอาทิตย์ขึ้นในตอนเช้า มีแสงพระอาทิตย์สีส้มอ่อนสะท้อนลงบน

น้ำเป็นรอยจาง ๆ ไม่มีเส้นสีที่ชัดเจนแน่นอน เหมือนเป็นการใช้พู่กัน  
ตวัดสีลงอย่างเข้ม ๆ ก่อนและใช้สีสว่างมาเล่นเป็นประกายแสงเงา  
ไม่ได้มีรูปทรงหรือการตัดเส้นที่ชัดเจนมากนัก

“...แบบอิมเพรสชันนิสม์” เต็มว่าเสียงท่อมพลงอธิบายต่อ “เป็น  
ภาพที่เกิดจากผลผลิตความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ในสมัยก่อน  
ใช้ความรู้เกี่ยวกับสเปกตรัมและสี ไม่สนใจต่อการแสดงรูปทรงอย่าง  
โดดเด่นและชัดเจน เน้นการใช้แปรกระจายเป็นเส้นซ้อนทับกัน  
หยาบ ๆ แสดงการสะท้อนแสงบนพื้นผิวของวัตถุ มักจะเน้นเกี่ยวกับการ  
การเปลี่ยนแปลงของแสงในแต่ละช่วงเวลา”

คนแก่กว่ายังคงบรรยายต่อไปเรื่อย ๆ ด้วยความเพลิดเพลิน  
ก่อนจะเดินเข้าไปใกล้ภาพนั้นมากยิ่งขึ้นเมื่อพูดถึงรายละเอียดที่ลึก  
ลงไป

ตั้งรักที่คล้ายกับกำลังต้องมนตรีสะกดบางอย่างขยับตัวตาม  
ไปโดยไม่รู้ตัว

“ตั้งแต่อดีตจิตรกรแนวนี้ได้ฉีกกรอบการวาด พวกเขาปฏิเสธ  
การนำเสนอความงามในอุดมคติและมองไปยังความงามที่เกิดขึ้น  
จากสิ่งธรรมดาสามัญแทน...เน้นไปที่มุมมองแบบกว้าง ๆ มากกว่า  
รายละเอียด”

ร่างสูงถอยห่างจากรูปภาพสองสามก้าวเพื่อแสดงให้อีกคน  
เห็นถึงตำแหน่งการมององค์ประกอบภาพรวมของภาพวาด เสียง  
ท่อมเงียบไปครู่หนึ่งก่อนจะกระตุกยิ้มออกมา

“ส่วนเนื้อหาของภาพนั้น...” คนโตกว่าพูดค้างไว้ก่อนจะซ้อน  
นัยน์ตาคมขึ้นมามองใบหน้าเรียบนิ่งของอีกคน

ดริมรู้สึกราวกับว่าหัวใจได้ออกข้างซ้ายของเขากระตุกตามรอย



ยี่มนั้นชั่วขณะ

มันเป็นการยกยี่มมุมปากเพียงเล็กน้อย...แต่กลับส่งผลให้  
อีกคนหวั่นไหวไปโดยไม่รู้ตัว

“มักจะเป็นเรื่องธรรมดา ๆ...แต่มีมุมมองพิเศษ”

“...”

“คล้าย ๆ กับเธอนั้นแหละ”